

Arrest

nr. 229 220 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN DAMME
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. PARMENTIER *loco* advocaat S. VAN DAMME en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 december 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 december 2015 om internationale bescherming.

Op 18 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt bij beslissing van 15 december 2017 ingetrokken.

Op 22 januari 2018 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 januari 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. G. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot de Pashtun-etnie te behoren en soennitische moslim te zijn. U bent geboren in het dorp Welayati in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar. U verklaart dat u ongeveer 19 jaar oud bent. U ging naar school en hebt na examens drie leerjaren mogen overslagen, waardoor u op 9 jaar tijd uw lager én middelbaar onderwijs hebt afgerond. U volgde tevens privé-cursussen in Jalalabad en Koranstudies in de madrassa, waar men u ook vertelde over de jihad. Nadat u het middelbaar had afgemaakt deed u mee aan het Konkur-examen dat in Afghanistan toegang biedt tot voortgezet onderwijs. U deed ook mee met het ingangsexamen voor de hogeschool NIMA in Kabul. U kreeg te horen dat u voor NIMA geslaagd was en vertrok naar Kabul voor een opfrissingscursus Engels die de eigenlijke studies vooraf zou gaan. Omdat u in Kabul op kot was gegaan ging u niet meer naar de lessen in de madrassa. Uw vader kreeg een dreigbrief van de taliban die u verbood nog langer bij ongelovigen gemengd onderwijs te volgen aan een Amerikaanse universiteit NIMA. U moest terug naar de Koranstudies die u de rug had toegekeerd, zoniet zou men u met de dood bestraffen. Uw vader ging te rade bij de andere stamoudsten in het dorp, maar iedereen was het eens dat u terug moest keren naar de madrassa. Na uw terugkeer in het dorp had u een gesprek met de mollah, tevens de leraar van de madrassa. U sprak vol lof over de Amerikanen, wat de mollah kwaad maakte. U moest zich de volgende dag weer melden in de madrassa. In plaats van Koranstudies ging het alleen nog over de jihad. U kreeg ook gruwelijke beelden te zien van onthoofdingen, en werd daardoor onwel. U bracht uw ouders op de hoogte en zij oordeelden dat het voor u veiliger was om het land te verlaten. Ze regelden uw vertrek met een smokkelaar en verliet Afghanistan en reisde via diverse andere landen naar België waar u toekwam op 08 december 2015. U vroeg in België asiel aan op 10 december 2015. Na uw vertrek heeft uw vader voorgewend dat hij u zocht, en een document laten opstellen door de malik en de stamoudsten dat bevestigd dat u bent weggelopen en dat wie u vond u mocht uitleveren aan de taliban.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, een puntenblad en certificaat van het middelbaar onderwijs, studentenkaarten van het NIMA en de madrassa, de resultaten van het Konkur-examen, certificaten van de cursussen die u hebt gevolgd in Jalalabad, een dreigbrief van de taliban, een brief van uw school die bevestigt dat u drie jaar hebt overgeslagen, de brief waarin de ouderen bevestigen dat uw vader heeft gezegd dat u bent weggelopen en dat men u mag uitleveren, foto's van uw studententijd in Kabul, en de enveloppes waarmee deze documenten werden opgestuurd naar België.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 09 februari 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 §2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2016 verklaarde 17 jaar oud te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties in uw voordeel te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat aantast. U blijft nochtans volharden dat uw eigenlijke leeftijd lager ligt dan wat bleek uit het leeftijdsonderzoek (CGVS, p.3,22). Dat leeftijdsonderzoek sluit trouwens naadloos aan bij de leeftijd op de officiële documenten die u heeft voorgelegd: volgens uw taskara was u 15 jaar in 2010 en zou u dus inderdaad 20 jaar oud geweest zijn op het ogenblik dat u asiel heeft gevraagd in België. Volgens u heeft men bij het uitreiken van het taskara een schatting gemaakt van uw leeftijd (CGVS, p.22) en staat uw leeftijd daarom

verkeerd op alle officiële documenten. U heeft van de directeur van uw school ook een handgeschreven briefje gekregen dat dit bevestigt. De authenticiteit van deze brief kan op geen enkele wijze nagegaan worden, daar het louter een handgeschreven document betreft dat eender waar, eender wanneer en eender door wie opgesteld kan zijn. Het Commissariaat-generaal schikt zich dan ook naar het leeftijdsonderzoek dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft laten uitvoeren en besluit dat de meest waarschijnlijke uitleg is dat op uw officiële documenten uw daadwerkelijke leeftijd staat, die hoger ligt dan uw verklaarde leeftijd.

Ten tweede zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig. Om te beginnen is u gevraagd waarom u aan de madrassa religieuze studies deed. U geeft een antwoord dat de indruk wekt van een algemene interesse: "Heilige koran is ons religieuze boek, en ik wou dit studeren en over religie en theologie enzo." (CGVS, p.6). Er is u gevraagd of het voltooiën van deze vorming u een eretitel of diploma zou opleveren, waarop u aangeeft dat u een tulband zou mogen dragen (CGVS, p.6). Ook daaruit blijkt niet dat u vanuit een sterke overtuiging of uit carrièreoogpunt deze studies volgde. Het mag dan ook verbazen dat u later in het gehoor een beeld schetst van het schrikbewind dat de leraar in de madrassa voerde. U zegt dat qari N. (...) u slaag gaf voor de minste fout en dat u bang voor hem was (CGVS, p.19). Het is dan ook vreemd dat u deze lessen bleef volgen. Daarbij moet ook verwezen worden naar uw verklaring dat u in Jalalabad een cursus Engels bent gaan volgen nadat u bij vader was gaan klagen over de leraar Engels in uw school. Niet alleen liet uw vader u naar die cursus gaan omdat de leraar u had geslagen, maar hij kocht ook een fiets voor u zodat u makkelijk naar de stad kon gaan (CGVS, p.12). Het is vreemd dat uw doortastende vader u dan jarenlang liet mishandelen door qari N. (...). In uw lokale madrassa waren er maar drie studenten die hetzelfde deden als u, verklaart u (CGVS, p.14), wat er toch op wijst dat deze studie eerder de uitzondering dan de regel was in uw dorp. Dat u in die omstandigheden zonder een specifiek doel, gewoon om u te verdiepen in uw geloof, bleef doorzetten met uw studie is op zijn zachtst gezegd opmerkelijk. Verder moeten twijfels geuit worden bij uw verklaring "Madrassa is koran vertalen in Pashto." (CGVS, p.4). In Afghanistan bestaat religieus onderwijs doorgaans uit het reciteren en memoriseren van koranverzen. De koran wordt in de islam beschouwd als een heilige tekst, door God zelf gegeven en daarom spitst de studie zich toe op de originele Arabische tekst, de taal waarin de koran werd geopenbaard. In 2009 eiste de openbare aanklager in Afghanistan nog de doodstraf tegen een man die de Koran had vertaald naar het Dari (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel 'Afghans Face Death Over Quran Translation'). Dat u dus het religieuze onderricht in de Afghaanse madrassas als vanzelfsprekend gelijkstelt met het vertalen van de koran uit het Arabisch roept dan ook de nodige twijfels op. Bovendien zaait het ook ernstige twijfels over uw daadwerkelijke betrokkenheid bij deze madrassa terwijl u net aan deze madrassa uw problemen verbindt.

Verder blijkt uit uw spontaan relaas dat u geen enkel probleem kende voor u in Kabul ging studeren. Dit hoewel u in Jalalabad een cursus Engels ging volgen (CGVS, p.12), wat onder conservatieve mollahs vermoedelijk ook niet wordt toegejuicht, en in de stad ook cursussen volgde bij de Duitse ngo Mediothek (CGVS, p.20) hoewel de aanwezigheid van net dat soort buitenlandse organisaties de taliban een doorn in het oog is. U hebt uw school afgemaakt en deed mee aan de toelatingsproef voor voortgezet onderwijs, het Konkur (CGVS, p.17). Dat is een duidelijke blij van interesse in een wereldlijke studie, maar hoewel dergelijke examens openbaar zijn, zorgde dat ook niet voor problemen. U deed ook mee aan het toelatingsexamen voor de hogeschool NIMA (CGVS, p.6). Toen u slaagde voor dat examen was het in uw dorp algemeen geweten dat u in Kabul zou gaan studeren (CGVS, p.20). Toch kreeg u opnieuw geen enkele negatieve reactie vanuit de madrassa of de taliban. U studeerde al ongeveer 2 maanden in Kabul toen uw familie plots een dreigbrief kreeg van de taliban (CGVS, p.13). Het is toch vreemd dat de taliban geen enkel bezwaar hadden tegen al uw eerdere activiteiten die men zou kunnen beschouwen als strijdig met de waarden van de religieuze hardliners, tot u verhuisde naar Kabul en niet meer naar de madrassa ging.

Hoewel het Commissariaat-generaal niet wil betwisten dat u inderdaad aan het NIMA bent gaan studeren, moet toch worden opgemerkt dat u zowel bij DVZ als het CGVS de verkeerde omschrijving "Amerikaanse universiteit" gebruikt (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.5,7). Het gaat in werkelijkheid om een Afghaans instituut voor hoger onderwijs. Het is waar dat ze lesgeven in het Engels, om beter aansluiting te vinden bij het internationale organisaties, maar dit instituut is met steun van de Wereldbank opgericht door het Afghaanse ministerie voor Onderwijs (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel 'Management Institute Boosts Work Prospects and Development'). U geeft zelf ook aan dat er geen Amerikaanse leraars zijn op het NIMA (CGVS, p.7). Ook de naam van de directeur kent u: meneer S. (...) (CGVS, p.16). S. S. (...) is een naam die ook een

Afghaanse, eerder dan een Amerikaanse achtergrond doet vermoeden. Het gaat dus om een Afghaanse hogeschool. Dat u desondanks bij herhaling het NIMA typeert als een Amerikaanse universiteit, wekt toch wel verwondering. Het is ook door deze typering dat u met qari N. (...) in een gesprek verwikkeld geraakte over de invloed van de Amerikanen in Afghanistan (CGVS, p.7). Dat gesprek was eigenlijk zonder voorwerp, aangezien u er gewoon op had kunnen wijzen dat het om een Afghaanse school ging, en geen Amerikaanse. Dat u deze mollah, die u al geruime tijd over de jihad vertelde tijdens de lessen (CGVS, p.7), die u sloeg, waarvoor u bang was en die u zou kunnen vermoorden als u met hem discussieerde (CGVS, p.19) toch probeerde overtuigen van de goede intenties van de Amerikanen, is ronduit ongeloofwaardig. Men mag niet vergeten dat u net was bedreigd door de taliban op dat ogenblik (CGVS, p.7). Bovendien moet opnieuw verwezen worden naar uw leeftijd, alsook naar uw opleidingsniveau. Door uw profiel moet de kans namelijk onbestaande geacht worden dat u niet zou weten dat de taliban ideologisch lijnrecht tegenover de Amerikanen staan. Dat u in dergelijke omstandigheden zo roekeloos zou zijn om het voor de Amerikanen op te nemen in een gesprek met qari N. (...) wordt dus niet aannemelijk geacht. Uw verklaring dat u niet kon voorspellen dat u problemen zou krijgen (CGVS, p.17) dient ook sterk te worden gerelativeerd. Aangezien qari N. (...) zijn lessen verdeelde tussen Koranstudie en preken over jihad (CGVS, p.7) zou u redelijkerwijs hebben kunnen vermoeden dat hij, de Afghaanse context indachtig, avers zou staan tegenover Westerse invloeden in het land. Dat lessen over de heilige Koran belangrijk zijn voor elke moslim (CGVS, p.17) moet ook correct gekaderd worden: uit het feit dat jullie slechts met drie deze lessen volgden (CGVS, p.14) blijkt duidelijk dat de meeste van uw leeftijdsgenoten voldoende hadden aan de diverse religieuze vakken die jullie op school kregen (CGVS, p.19). Dergelijke koranstudies zijn dus duidelijk niet vereist van elke jongeman in uw streek. U heeft dus geen voldoende antwoord gegeven op de vraag waarom u niet eerder ingreep als duidelijk werd dat de madrassa propaganda voerde voor de jihad in Afghanistan. De kern van het probleem is volgens u echter niet de discussie over de Amerikanen in uw land, maar dat u de religieuze studies stopzette om andere studies te gaan doen (CGVS, p.20). Dat is ook de reden dat u niet de plaats in Kandahar kon opnemen die u bij het Konkur had veroverd (CGVS, p.20). Dat is echter niet wat u verklaarde bij DVZ: u zei toen dat u de plaats niet kon verzilveren omdat de veiligheidstoestand dat niet toeliet (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U bent daarmee ook geconfronteerd, en zegt dat het gaat om een vergissing van onzentwege. U bent zeker dat u hebt uitgelegd dat u het Konkur eerst heeft afgelegd, maar dat de resultaten pas later zijn toegekomen, en dat u de religieuze studies niet mocht stopzetten om wereldlijke studies te gaan doen (CGVS, p.17). Doorheen uw gehoor op het CGVS gaf u blijk van een assertieve houding tegenover de tolk, en u opteerde er na de pauze voor om verder te gaan met dezelfde tolk, onder voorbehoud van het recht om in het Engels uw eigen vertaling te geven als en wanneer u dat nodig vond (CGVS, p.8-9). Het is dan ook vreemd dat u deze correcties niet aanbracht tijdens dat interview bij DVZ, dat u is voorgelezen in het Pashto en door u werd ondertekend (DVZ, Vragenlijst CGVS), en dat u deze correctie ook niet ter sprake bracht in het begin van uw gehoor op het CGVS, hoewel u verschillende andere details hebt rechtgezet.

Verder dient te worden gewezen op het feit dat u niet goed op de hoogte lijkt van de inhoud van de dreigbrief die aan uw familie werd bezorgd: gevraagd naar de inhoud ervan heeft u enige tijd nodig om dit schrijven te lezen. Als het Commissariaat-generaal een volgende vraag stelt, zegt u nog niet klaar te zijn met de brief en leest u nog verder alvorens de inhoud ervan samen te vatten, waarbij u dan nog het belangrijke element vergeet dat u in de brief met de dood bedreigd wordt (CGVS, p.13). Volgens u zou u vanwege het stoppen met de Koranstudies gestraft worden volgens de sharia (CGVS, p.13). Gevraagd of dergelijke studies dan verplicht zijn volgens de sharia, moet u toegeven dat u dat niet weet, maar dat het voor u wel verplicht is omdat u naar de madrassa ging en daarom niet mocht stoppen (CGVS, p.14). Als het verlaten van de madrassa verboden was, is het toch vreemd dat u dat niet op voorhand werd duidelijk gemaakt. Het zou ook opmerkelijk zijn dat zich zoiets nooit eerder voerde, dat een leerling van de madrassa door een of andere speling van het lot zijn studies moest onderbreken. U licht dan toe dat jullie slechts met drie deze vertaling deden waarvan niemand gestopt is, en dat de andere leerlingen allemaal kleine kinderen zijn, terwijl u eerder had geschat dat de madrassa zo'n 50 leerlingen telde (CGVS, p.14) en er slechts één leraar was voor alle 50 leerlingen (CGVS, p.14). U kan ook niet veel vertellen over de andere leerlingen, wat u wijt aan het leeftijdsverschil tussen u en hen (CGVS, p.15). U kent dus niemand van de madrassa die enige problemen heeft gekend (CGVS, p.14). Hoewel de taliban u in de dreigbrief met de dood bedreigen, heeft u nooit persoonlijk dreigementen ontvangen (CGVS, p.17), zelfs niet nadat u zich openlijk had uitgesproken voor de Amerikanen, kort nadat de dreigbrief was toegekomen (CGVS, p.7). Na uw vertrek zijn de taliban wel naar de mollah gegaan om hem te zeggen dat zij u zouden vinden en doden (CGVS, p.13). Het is opmerkelijk dat de taliban, die volgens u vrij spel hebben in uw dorp (CGVS, p.16) en die uw zaak blijkens de dreigbrief toch zeer ernstig nemen, zich enkel indirect tot u richten.

Het is ook zeer eigenaardig dat u verklaart dat uw vader, een van de stamoudsten in uw dorp, unaniem van de andere stamoudsten te horen kreeg dat de taliban gelijk hadden en dat u moest terugkeren naar de madrassa (CGVS, p.15). Volgens u is het in het dorp ook geweten dat men in de madrassa oproept tot jihad, maar durft niemand daartegen optreden (CGVS, p.16). Hier moet toch herhaald worden dat deze reputatie van de madrassa als propagandamachine voor de heilige oorlog moeilijk te rijmen valt met uw verklaringen dat u geen problemen kon voorzien (CGVS, p.17), zelfs niet als u de foute informatie verspreidde dat u aan een Amerikaanse universiteit in Kabul studeerde (CGVS, p.7). Voorts moet gewezen worden op de context van het Afghaanse conflict. U geeft zelf het voorbeeld van de Hami Shaib-madrassa, waar de politie is binnengevallen (CGVS, p.15-16). Een snelle zoektocht bracht gelijkaardige gevallen uit Nangarhar aan het licht (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde artikels 'Protests erupt against Nangarhar Police' en 'Seven terrorists detained in Nangarhar'). Het is dus duidelijk dat de Afghaanse veiligheidsdiensten de religieuze scholen in het oog houden. Bijgevolg moeten toch de nodige twijfels geuit worden bij het gedoogbeleid dat u beschrijft in uw dorp. De regering zou uw dorpsgenoten kunnen verdenken van samenheulen met de taliban. De vraag is u gesteld of het niet gevaarlijk was dat men in die madrassa tot jihad oproept. U antwoordt dat de politie er nooit is binnengevallen (CGVS, p.15-16). Gevraagd of de invallen in andere religieuze scholen niet tot voorzichtigheid leidde, verwijst u naar andere activiteiten van de taliban zoals aanslagen en gevechten (CGVS, p.16). Daarmee stelt u passieve steun aan een propagandacentrum van de taliban gelijk aan de guerrillatactieken van de talibanstrijders, wat toch een zeer ontwijkend antwoord is. Zelfs indien het CGVS geloof zou hechten aan de invloed van de taliban, moet ook worden opgemerkt dat u verklaart dat u na uw terugkeer alleen nog les kreeg over de jihad: "En dan vanaf de volgende dag als ik naar de madrassa ging werd er altijd over jihad gepraat. Dat het onze plicht is enzo en dan na een tijdje begonnen ze ons videos te tonen waar mensen de anderen onthoofden." (CGVS, p.7). De stamoudsten waren het eens dat u uw religieuze studies moest verder zetten, volgens u (CGVS, p.15). Het is dan ook bizar dat qari N. (...) deze studies en uw vertaalwerk zelf zou stopzetten om u te laten focussen op de jihad, en dat de stamoudsten het daarmee eens zouden zijn. Verder valt moeilijk in te zien waarom men zou proberen om u, een voorstander van de Amerikaanse interventie, met dergelijke methodes te overtuigen van de noodzaak van jihad.

Tot slot zijn ook uw verklaringen wat betreft de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig en evenmin consequent. U benadrukt in het begin van het gehoor op het CGVS dat u tijdens het eerste interview bij DVZ niet hebt kunnen vertellen wat er zich heeft afgespeeld na uw vertrek (CGVS, p.2). Daarnaar gevraagd vertelt u dat de taliban u na uw vertrek vogelvrij hebben verklaard. Uw vader zag zich genoodzaakt te doen alsof u was weggelopen. Verder weet u niet wat er gebeurd is, want uw familie vertelt u dat niet (CGVS, p.13). Uw familie wilde u zelfs niet vertellen over de dood van uw oudste broer (CGVS, p.10), maar u weet wel dat zij een week nadat u daarvan hoorde zijn verhuisd naar Khewa (CGVS, p.11). Beide enveloppes die u neerlegt zijn volgens het retouradres nochtans uit Behsud verstuurd, niet uit Khewa. Uw familie heeft namelijk in juli 2017 nog de nodige documenten opgestuurd om uw asielaanvraag te ondersteunen, zo blijkt uit de enveloppe van DHL. Het is sowieso vreemd dat zij deze documenten opsturen maar u verder in het ongewisse laten over hun toestand. In Afghanistan beweert u vervolging te vrezen en u weet dat er van u wordt verwacht dat u deze vrees komt toelichten op het Commissariaat-generaal. Dat uw familieleden alle nodige documenten opsturen, maar verder geen informatie met u willen delen, betekent dat zij zonder logische redenen uw toekomst op het spel zetten door een zwijgcomplot. Uw verklaringen daarover zijn is dus ook weinig geloofwaardig.

Het geheel van deze vaststellingen maakt dan ook dat het Commissariaat-generaal aan uw relaas geen geloof kan hechten. U heeft bijgevolg uw vrees ten overstaan van de taliban niet aannemelijk gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

De overige documenten die u heeft neergelegd kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De dreigbrief van de Taliban is enkel gelinkt aan uw asielrelaas, hetgeen op basis van bovenstaande vaststellingen reeds ongeloofwaardig bevonden werd. Bovendien kan de authenticiteit van deze brief op geen enkele wijze nagegaan worden, daar het louter een handgeschreven document betreft dat eender waar, eender wanneer en eender door wie opgesteld kan zijn. De certificaten van de diverse cursussen die u volgde, alsook het puntenblad, certificaat van uw secundair onderwijs en de uitslag van uw Konkur-examen hebben geen betrekking op de door u beweerde vervolgingsfeiten en zijn slechts een indicatie van uw herkomst en onderwijsniveau, die in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Hetzelfde moet gezegd worden van de foto's die u voorlegde van uzelf in Kabul en de studentenkaart van het NIMA. De brieven die u voorlegde die zouden bevestigen dat u 3 jaar hebt

overgeslagen op het middelbaar, en dat uw vader publiekelijk heeft verkondigt dat u bent weggelopen dat hij uw bestraffing door de taliban niet in de weg staat, zijn gesolliciteerde documenten. Uit de vertaling blijkt immers dat deze zijn opgesteld op zijn vraag. Zeker in het licht van uw verklaring dat uw vader als stamoudste optreedt (CGVS, p.15), waardoor het hem niet moeilijk zou vallen om dergelijke documenten te laten opstellen, moet dus worden gewezen op de geringe bewijswaarde ervan. Meer in het algemeen benadrukt het Commissariaat-generaal nog dat uit onderzoek is gebleken dat documenten uit Afghanistan slecht weinig bewijskrachtig zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten'). Tenslotte hebt u ook nog een leerlingenkaart van de madrassa neergelegd die, zo ze al authentiek zou zijn, slechts een indicatie vormt voor het feit dat u ooit religieuze studies hebt ondernomen. Verder heeft dit document geen enkele betrekking op de door u beweerde vervolgsfeiten.

Het Commissariaat-generaal wil tenslotte ook nog opmerken dat u tijdens het gehoor aangaf niet tevreden te zijn over de tolk (CGVS, p.7,8,9). U hebt tijdens de pauze met uw raadsman kunnen overleggen (CGVS, p.8) en hebt ervoor gekozen om het gehoor verder te zetten en om aan te geven wanneer u het niet eens was met de vertaling (CGVS, p.9). Op het einde van het gehoor gaf u aan dat u de tolk goed had begrepen (CGVS, p.22) en dat u, behalve een enkele foute woordkeuze van de tolk, tevreden was van zijn inspanningen (CGVS, p.23). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat er geen reden is om te geloven dat de tolk een negatieve impact had op uw mogelijkheid om uw relaas te doen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisereerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad

laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent immers een alleenstaande man (CGVS, p.12) en maakt geen melding van ernstige gezondheidsproblemen die uw terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan. U spreekt Pashto en hebt ook Dari geleerd op school, wat betekent dat u vertrouwd bent met beide Afghaanse landstalen (CGVS, p.5). U heeft het middelbaar onderwijs met vrucht voltooid en omdat u driemaal voor examens bent geslaagd waardoor u een jaar mocht overslaan, kon u dit afwerken op 9 jaar tijd (CGVS, p.12). U bent vervolgens geslaagd voor het Afghaanse staatsexamen, het zgn 'Kankur' (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en ook voor het toegangsexamen van de hogeschool NIMA in Kabul (CGVS, p.6). Deze laatste toelatingsproef hebt u afgelegd in het Engels (CGVS, p.5), een taal die u niet alleen op school leerde, maar ook hebt kunnen bijschaven tijdens een privé cursus in Jalalabad (CGVS, p.12), waarvan u een certificaat hebt neergelegd. U heeft doorheen het gehoor ook verschillende malen uw eigen vertaling gegeven in het Engels (CGVS, p.4,6,8,11,14) waardoor het geen twijfel lijdt dat u deze taal inderdaad goed beheerst. Hier kan ook nog aan worden toegevoegd dat u het Arabisch voldoende begrijpt om te kunnen vertalen naar uw moedertaal, het Pashto (CGVS, p.6). Behalve een taal cursus hebt u in Jalalabad nog andere buitenschoolse cursussen gevolgd: u kreeg er computerlessen en leerde journalistiek (getuige de door u neergelegde documenten). Dat betekent niet alleen dat u goed vertrouwd bent met de stad, maar dat u daar met sterke troeven de arbeidsmarkt kan betreden. Hoewel u beweert dat u alleen naar de cursus ging in Jalalabad en daar nooit iemand hebt leren kennen (CGVS, p.12) blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat u op Facebook toch verschillende vrienden hebt die in Jalalabad zeggen te wonen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots), waardoor ernstige bedenkingen gemaakt moeten worden bij deze bewering. U hebt trouwens ook minstens één Facebookvriend die studeert aan het NIMA, wat er op wijst dat u ook daar nog een communicatiekanaal openhoudt. Dit hoewel u desgevraagd antwoordde: "Ik bleef daar in totaal 2 maanden in de klas. De meeste klasgenoten waren meisjes, alleen 3 jongens." (CGVS, p.13). Ook dit versterkt het vermoeden dat u daarover op zijn minst onvolledige verklaringen hebt afgelegd. Bovendien moet zeker rekening houden met de sociale en economische status van uw familie: zij bezitten volgens u ongeveer 10 jerib land. Uit officiële gegevens van de Afghaanse overheid blijkt dat meer dan de helft van de bevolking geen landbouwgrond bezit en dat slechts een klein aandeel van degene die grond

bezitten meer dan 6 jerib in eigendom hebben (zie het aan het administratief dossier toegevoegde hoofdstuk 5 van de 'National Risk and Vulnerability Assessment 2011-2012'). U hebt nog steeds contact met uw vader (CGVS, p.10,13), die bovengemiddeld veel grond bezit en dus redelijkerwijs verwacht kan worden u financieel te ondersteunen zoals hij dat al eerder deed toen u in Kabul op kot zat (CGVS, p.3,6,7) of wanneer u behoefte had aan bijkomend onderricht in Jalalabad (CGVS, p.12). Het feit dat uw verwanten nog steeds in de nabijheid van Jalalabad wonen (CGVS, p.11) versterkt deze inschatting nog verder. Uit niets blijkt dat een hervestiging in Jalalabad een onredelijke beproeving voor u zou zijn: uw talenkennis, uw opleidingsniveau, uw vrienden en familie die er wonen en werken maken dit een duidelijke mogelijkheid. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat het voor u niet mogelijk zou zijn om naar bv. Kabul te gaan, omdat u daar niemand kent, en uw familie leeft van de landbouwgrond die bezitten in Nangarhar (CGVS, p.21). Dit argument kan echter niet overtuigen. Het feit dat u reeds naar Kabul was vertrokken om er te gaan leven en studeren toont ruimschoots aan dat er geen praktische hindernissen waren voor u om zelfstandig elders te gaan leven. Dit zou uiteraard ook gelden voor een hervestiging in de stad Jalalabad. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“5. Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing is niet alleen onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd.

De bestreden beslissing haalt verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Afghanistan niet aannemelijk kan maken.

Deze argumenten overtuigen echter niet.

6. Verzoeker dient er op te wijzen dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te ontkrachten. Hij wenst op te merken dat op basis van art 4.1 Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. Bovendien stelt UNHCR in haar UNHCR 'Guidelines on international protection' het volgende (eigen onderlijning):

"While in general the burden of proof lies with the person submitting the claim, the obligation to gather and analyse all relevant facts and supporting evidence is shared between the applicant and the decision-maker. This shared responsibility is particular important when the country of origin is experiencing a situation armed violence and conflict as this makes obtaining information and documentation in general - as well as in relation to the individual - more difficult. Persons fleeing such situations are likely to encounter significant problems in giving a detailed account of events indicating a need for international protection or obtaining evidence to substantiate the claim. It is therefore also important that applicants are given the benefit of the doubt, notably in the absence of supporting evidence."

Verzoeker wijst hierbij eveneens op de richtlijnen van de UNHCR, "Note on Burden and Standard of Proof". Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden (eigen onderlijning):

(...)

Vrije vertaling

- § 11: *"Er is geloofwaardigheid gevestigd, indien de aanvrager een vordering heeft die samenhangend, aannemelijk en niet in tegenspraak is met algemeen bekende feiten, en daarom kan worden geloofd."*
- § 12: *"De term Voordeel van de twijfel' wordt gebruikt in de context van de bewijslast met betrekking tot de feitelijke beweringen van de aanvrager. Gezien het feit dat in asielaanvragen, er geen noodzaak bestaat voor de aanvrager om alle feiten te bewijzen tot een dergelijke norm dat de beoordelaar er volledig van overtuigd is dat alle feitelijke beweringen waar zijn, mag er een element van twijfel in de geest van de beoordelaar met betrekking tot de door de aanvrager beweerdde feiten bestaan. Indien de beoordelaar van oordeel is dat het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is, mag een element van twijfel geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoekster: dat is het 'voordeel van de twijfel' dat aan de verzoeker wordt gegeven."*

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

7. Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekers verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker overloopt en weerlegt daarom hieronder de aangehaalde argumenten:

a. Leeftijd van verzoeker

8. Verweerder is van oordeel dat verzoeker over zijn leeftijd heeft gelogen ((bestreden beslissing p. 1-2).

Bij zijn eerste vragenlijst verklaarde verzoeker dat zijn ouders tegen hem zeiden dat hij van 1998 is.

Verweerder liet een medisch leeftijdsonderzoek uitvoeren en oordeelt dat er een leeftijd werd toegekend van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar.

Waarover verweerder in casu valt, is onduidelijk. Op 09.02.2016 werd gesteld dat verzoeker een leeftijd van 20,6 jaar zou hebben, met een standaarddeviatie van zo'n 2 tweetal jaar. Dit betekent dat zijn geboortedatum ongeveer in de jaartallen 1995, 1996, 1997 en 1998 kon liggen.

Verzoeker verklaarde dat zijn ouders zeiden dat hij in het jaar 1998 was geboren. Hij heeft dus nooit getracht de instanties te misleiden.

Verweerder verwijst hieromtrent ook naar de taskara van verzoeker. Verweerder beweert dat verzoeker stelt dat men bij het uitreken van de taskara een schatting van zijn leeftijd heeft gemaakt op basis van het uiterlijk. Dit is geen bewering. Het staat immers ondubbelzinnig vermeld op het document. De taskara vermeldt dat hij '15 jaar is volgens zijn gezicht'. Het is dus niet meer dan een schatting en

geenszins verzoeker zijn werkelijke leeftijd. Verzoeker heeft dit duidelijk zo verklaard (zie gehoor CGVS p. 22) maar hiermee wordt geen rekening gehouden door verweerder.

Bovendien lijkt de foto op de taskara niet op de foto van een 15-jarige. Het is duidelijk dat verzoeker jonger is.

Verder verwijst het CGVS naar de brief van de schooldirecteur waarin de werkelijke leeftijd van verzoeker wordt bevestigd. Verweerder trekt de authenticiteit van dit document in twijfel. Indien verweerder een zorgvuldig onderzoek zou hebben gedaan, zou zijn hebben opgemerkt dat de handtekening van dit document dezelfde handtekening als die op het diploma. De betrouwbaarheid van dit diploma wordt niet betwist, zo blijkt uit bestreden beslissing. Het staat dus vast dat dit document een authentieke brief van de schooldirecteur is.

b. Madrassa

9. Elk jongen in verzoekers dorp volgde vanaf 6-jarige leeftijd lessen bij de lokale Madrassaschool. Alle ouders stuurden hun zonen naar deze koranschool, ook verzoekers vader. Als moslim was het voor verzoekers vader ook belangrijk dat hij onderricht werd in de Islam. Hij stond erop dat verzoeker steeds aanwezig was. Als gehoorzame jongen volgde hij de instructies van zijn vader.

Hoewel Qari N. (...) een schrikbewind voerde en verzoeker soms door hem werd geslagen, bleef hij gehoorzaam de lessen volgen. Mocht hij dit niet doen, riskeerde hij, naast de sancties van Qari N. (...), ook geslagen te worden door zijn eigen vader. Dat verzoeker schrik had van zijn vader, verklaarde hij tijdens gehoor (zie gehoor CGVS p. 7). Het slaan van kinderen is nog steeds een wijdverspreid fenomeen in Afghanistan.

10. Zijn vader liet hem wel Engelse lessen volgen. Dit staat echter los van de religieuze lessen die verzoeker volgde aan de Madrassa. Zijn vader vond de koranlessen belangrijk maar ondersteunde zijn zoon ook op andere gebieden. Hij gaf hem de kans om zijn Engels bij te scholen in cursussen (waaronder Mediothek). In die periode stond hij er echter ook op dat verzoeker de lessen bij de Madrassa bleef volgen.

De lokale Madrassa was bovendien de enige plaats in zijn dorp waar Islamlessen konden worden gevolgd. Vermits zijn vader dit belangrijk vond, was verzoeker genoodzaakt naar deze lessen te blijven gaan.

11. De lessen aan de Madrassa waren verplicht voor verzoeker. Zijn vader verplichtte hem om te gaan, op straffe van mogelijke slagen. Ook kreeg verzoeker sancties van de mullah wanneer hij niet zou opdagen. Dat verzoeker risico's liep wanneer hij niet naar de lessen in de Madrassa ging, wist hij dus wel. Wanneer hij een keer afwezig was, werden er immers vragen gesteld en er werd benadrukt dat hij trouw de lessen diende te blijven volgen. Verzoeker verklaarde dit ook in die zin (zie gehoor CGVS p. 19-20), in tegenstelling tot wat verweerder durft te beweren.

Hij weet echter niet of deze verplichting precies door de Sharia is opgelegd. Zoals verzoeker toelichtte werd er in de dreigbrief door de Taliban wel gesteld dat hij volgens de Sharia gestraft zou worden (zie gehoor CGVS p. 13). Dat verzoeker niet precies weet of dit effectief zo is volgens de Sharia, is niet van belang.

12. Verweerder verwijt verzoeker dat hij de lessen zou blijven volgen zonder een sterke overtuiging of dit niet uit carrièreoogpunt te moeten doen. Als moslim is verzoeker uiteraard wel geïnteresseerd in koranstudies. Hij bleef echter vooral naar de lessen gaan omwille van de schrik voor problemen met de mullah en met zijn vader.

13. Alle jongens van het dorp volgden de Koranlessen. De grootste groep leerlingen in de Madrassa waren jongere kinderen die de 'gewone Koran lessen' volgden. Deze lessen dienen zij vanaf een leeftijd van ongeveer 6 jaar te volgen. Op latere leeftijd (ongeveer vanaf 14 jaar) bestaan deze lessen uit het vertalen van de Koran. Vermits dit enkel door oudere jongens gebeurt, vindt dit in kleinere groepen plaats. Verzoeker en twee andere studenten zaten in die volgende fase en zij hielden zich bezig met het vertalen en reciteren van de koran (zie ook punt c.).

Het CGVS merkt driemaal op dat het opmerkelijk is dat verzoeker slechts met drie studenten de Koran vertaalde (bestreden beslissing p. 2 en 3). Het trekt hieruit opmerkelijke conclusies: koranstudies zouden niet vereist zijn voor elke jongeman in de streek en anderen zouden voldoende hebben aan de religieuze vakken die op school werden gegeven (bestreden beslissing p. 3).

In de madrassa zaten zo'n 50 leerlingen. Dit betrof vooral jongere leerlingen. Slechts een kleine minderheid was al in staat om effectief de Koran te reciteren en te vertalen. Dit verklaart waarom de

groep waarin verzoeker zat zo klein was. Het is dan ook logisch dat verzoeker voornamelijk contact had met zijn directe medestudenten en niet met alle andere leerlingen.

14. Verzoeker volgde in het verleden eveneens lessen aan een gewone school, genoemd Mohammadi Sahib Zada. Verweerder lijkt de madrassa en de andere school door elkaar te halen (zie bestreden beslissing p. 3), hoewel verzoeker duidelijk een onderscheid maakte (zie gehoor CGVS p. 14-15).

c. Koran vertalen

15. Verweerder merkt op dat het koranonderwijs bestaat uit het reciteren en memoriseren van de koranverzen en niet in het vertalen van de Koran.

Hij verwijst naar een artikel (Afghans Face Death Over Quran Translation) waarin wordt gesteld dat enkele mannen in Afghanistan werden veroordeeld omwille van de vertaling van de Koran in het Dari.

Verweerder interpreteert het bijgevoegde artikel totaal verkeerd. Het problematische karakter aan de vertaling was het volgende:

- Het was een schriftelijk vertaling ('pocket-size translation of the Quran')

- Het was geen letterlijke vertaling en weergave van de Koran: 'They said his book was trying to replace the Quran, not offer a simple translation.', 'There is no law in Afghanistan prohibiting the translation of the Quran. But Zalmi is accused of violating Islamic Shariah law by modifying the Quran/'

- De originele verzen in het Arabisch stonden niet in het boek: 'Many clerics rejected the book because it did not include the original Arabic verses alongside the translation',

Er bestaan heel wat vertaalde versies van de koran, ook in Afghanistan, zo blijkt ook uit het gevoegde artikel: 'Translated editions of the Quran abound in Kabul markets, but they include Arabic verses'

16. Verzoeker verklaarde nooit dat hij de koran schriftelijk vertaalde. In zijn Koranlessen reciteerde hij de Koran in het Arabisch en vervolgens in het Pashtu. Dit is geenszins verboden.

17. Verzoeker wenst op te merken dat er tijdens zijn gehoor hieromtrent verwarring was (zie verslag gehoor CGVS p. 4). De tolk vertaalde immers dat hij in de Madrassa 'tolkte'. Verzoeker zette dit recht en verklaarde dat hij de Koran vertaalde. Dit vertalen bestond uit het reciteren van de Koran in het Arabisch en Pashtu.

d. Ontstaan problemen met Taliban

18. Verweerder merkt op dat verzoeker geen problemen kende voor hij in Kabul ging studeren. Dit is niet opmerkelijk aangezien hij gehoorzaam naar de Madrassa ging en niet openlijk sprak over zijn andere bezigheden. Hij gedroeg zich voorbeeldig. Omwille van zijn uitstekende gedrag was er geen argwaan en werden er geen vragen gesteld.

De Taliban hadden hoogstwaarschijnlijk geen weet van zijn cursussen bij Mediothek, van zijn deelname aan het Konkur-examen en aan de toelatingsproef van het NIMA. Verzoeker vertelde er in elk geval niet over.

Verweerder meent 'dat het algemeen geweten was dat verzoeker in Kabul ging studeren'. Dit nieuws werd echter pas bekend nadat verzoeker effectief naar Kabul was vertrokken. Aangezien hij niet lang in het dorp was aan te treffen en niet meer naar de Madrassa ging, viel dit uiteraard op. Nadat verzoekers jonge broer dit aan Qari N. (...) vertelde, wist de Taliban hier uiteraard ook van.

Het is dus niet opmerkelijk of vreemd dat de Taliban niet eerder dreigbrieven stuurde. Naar alle waarschijnlijk wisten de Mullah en Taliban niets van eerdere activiteiten van verzoeker. Mocht dit wel het geval zijn, hadden zij hoogstwaarschijnlijk al eerder actie ondernomen.

e. NIMA

19. Verweerder stelt in bestreden beslissing dat het verwondering wekt dat verzoeker het NIMA typeert als een Amerikaanse universiteit. Hij tracht een argumentatie uiteen te zetten waaruit blijkt dat verzoekers verklaringen absoluut niet overeen komen met de werkelijkheid. Dit slaat kant nog wal.

Ten eerste dient verzoeker te verwijzen naar de zijn gehoor, met name naar de volgende passages:

"p. 7: Er waren geen Amerikaanse leerkrachten, er waren buitenlandse, van Indische afkomst

p. 16. Waar u in Kabul studeerde, wie is daar de baas?

S. (...). Dat is niet zijn volledige naam, het is zijn achternaam, we noemden hem meneer S. (...)."

In tegenstelling tot wat verweerder lijkt voor te stellen, is het niet zo dat verzoeker duidelijk stelt het NIMA een louter Amerikaanse universiteit is. Hij heeft duidelijk weet van het feit dat er buitenlandse (Indische) docenten zijn en dat de directeur de Afghaanse nationaliteit heeft.

20. Er zijn echter tal van redenen om aan te nemen dat het NIMA als een Amerikaanse instelling kan worden beschouwd:

- Studenten ontvangen twee certificaten: een van het Afghaans ministerie van Onderwijs en een van Ball State University in de Verenigde Staten (zie stuk 3, 4 en 6).
- Ball State University (VS) ondersteunt het NIMA in opleiding, het uitbouwen van de personeelscapaciteit en het verkrijgen van een accreditatie (zie stuk 3-6).
- Het Ministerie van Onderwijs gaf in 2013 een contract aan de Ball State University om het NIMA bij te staan (zie stuk 4).
- Ball State University rekruteerde personeel uit de VS, Canada, India en Afghanistan zelf (zie stuk 4).
- Het NIMA wordt gesteund door de World Bank (zie stuk 5)
- De lessen worden in het Engels onderwezen. (zie stuk 6)
- Tijdens de lessen werd er heel wat verwezen naar de VS.

Het internationale karakter van de opleidingsinstelling is duidelijk (zie ook stuk 5). Dat verzoeker gewag maakt van een Amerikaanse instelling is niet zo opmerkelijk gelet op de nauwe samenwerking met een Amerikaanse universiteit, de Engelse voertaal en het internationale personeel.

Omwille van de sterke aanwezigheid en grote invloed van de Amerikanen worden veel buitenlandse zaken als 'Amerikaans' beschouwd. Nochtans gaat het niet steeds om zaken die een volledig Amerikaans karakter hebben.

Beweren dat het louter om een Afghaanse hogeschool gaat, kan dus niet. Er zijn immers bijzonder veel internationale en Amerikaanse elementen die het instituut niet louter Afghaans maken.

21. Verweerder lijkt te willen stellen dat het onterecht is dat verzoeker de term 'Universiteit' gebruikt. In Afghanistan worden heel wat instellingen van hoger onderwijs onder de noemer universiteit geplaatst (zie ook stuk 7). Verzoeker volgde al 'High School' en elke volgende stap wordt als Universiteit beschouwd (zie ook gehoor CGVS p. 16). Er bestaat bovendien geen Afghaans woord voor 'instituut'. Bovendien is er een nauwe samenwerking met een Amerikaanse onderwijsinstelling, die wel als universiteit wordt beschouwd (Ball State University).

f. Gesprek met Qari N. (...)

22. Verweerder verwijst naar een gesprek met Qari N. (...) over de invloed van de Amerikanen in Afghanistan (bestreden beslissing p. 2-3).

23. Verweerder noemt dit gesprek zonder voorwerp omdat 'verzoeker gewoon er op had kunnen wijzen dat het om een Afghaanse school ging'. Zoals hierboven uiteengezet, was het niet onlogisch dat het NIMA als buitenlands of Amerikaans werd beschouwd. Het gaat niet op om het NIMA als een Afghaanse school te omschrijven, gelet op de vele Amerikaanse en buitenlandse invloeden.

24. Op het moment van dit gesprek was Qari N. (...) reeds op de hoogte van het feit dat verzoeker aan het NIMA was beginnen studeren. Verzoekers tweede jongste broer, R. (...), had er met hem immers al over gepraat. Het is dus niet onlogisch dat verzoeker er met de mullah een gesprek over aanging. Bovendien verliep de eerste ontmoeting met mullah Qari N. (...) relatief aangenaam. Hij verklaarde eerst dat verzoeker terug welkom was (zie gehoor CGVS p. 7). Verzoeker wilde geen problemen en hoopte dat hij een redelijke gesprek met hem kon hebben en kon uitleggen waarom hij een tijdje weg was geweest. Uiteraard vreesde verzoeker Qari N. (...). Hij hoopte echter verdere problemen met hem te vermijden. Het gesprek draaide echter anders uit.

Verweerder merkt op dat verzoeker had kunnen weten dat hij problemen zou krijgen met Qari N. (...) omdat hij preekte over de Jihad. Verzoeker kreeg echter slechts weet van dergelijke preken wanneer hij terugkwam uit Kabul en wanneer hij de lessen bij de madrasa hervatte. Het gesprek met Qari N. (...) ging deze lessen vooraf.

g. Redenen dat verzoeker niet in Kandahar ging studeren

25. Verweerder beweert dat verzoeker verschillende verklaringen aflegde betreffende de redenen dat hij niet in Kandahar ging studeren.

26. Vooreerst dient verzoeker de tijdlijn der gebeurtenissen te verduidelijken. Blijkbaar is dit niet duidelijk voor verweerder. Verzoeker legde eerst het toelatingsexamen af bij het NIMA. Hij moest ongeveer een maand wachten op het resultaat. In de periode dat hij die resultaten afwachtte, deed hij mee aan het Konkur-examen. Op deze resultaten moest hij drie maanden wachten. Hij ontving eerst het antwoord dat

hij werd toegelaten tot het NIMA. Later kreeg hij te horen dat hij in Kandahar kon gaan studeren ten gevolge van het positieve resultaat van het Konkur-examen.

27. Verweerder verdraait de woorden van verzoeker volledig. Verzoeker verklaarde tijdens het korte interview DVZ het volgende (zie interview DVZ):

"Tijdens die periode heb ik ook examen gegeven voor Konkori. Ik was geslaagd en ik mocht in een universiteit in Kandahar beginnen. Maar het was onveilig en kon niet naar daar gaan."

Verweerder maakt hier het volgende van:

"in het eerste interview hebt u gezegd dat u terugkwam uit Kabul, dat u dat probleem had met Qari N. (...), en dat u toen wilde gaan studeren in Kandahar."

Uiteraard merkt verzoeker op dat dit een vergissing van verweerder is (zie gehoor CGVS p. 17). Hij zet de verwarring dan ook recht (zie gehoor CGVS p. 17).

Ik heb gezegd dat ik de examen van NIMA heb afgelegd en dan deze examen (Konkur) maar de resultaten waren niet bekend, maar deze wel, die resultaten van het examen van het NIMA waren er en deze van Konkur nog niet. En dan ging ik daar studeren en dan kreeg ik die problemen.

28. Er waren verschillende redenen waarom verzoeker uiteindelijk niet in Kandahar is gaan studeren. Verzoeker wenst de redenen uiteen te zetten waarom hij niet in Kandahar ging studeren:

A. Verzoeker was reeds aanvaard bij het NIMA toen hij vernam dat hij eveneens in Kandahar kon gaan studeren. Hij was zeer tevreden over de hoge kwaliteit van het onderwijs van het NIMA en wilde deze opleiding niet verlaten (zie gehoor CGVS p. 17). Gelet op de precarie veiligheidssituatie in Kandahar, was dat ook absoluut het risico niet waard.

B. Zoals verzoeker in zijn eerste interview verklaarde, was/is de veiligheidssituatie in Kandahar dramatisch. Het was het strijdtoneel van een grote gewapende strijd. Kandahar is derhalve een van meest gevaarlijke regio's van Afghanistan (zie stuk 8 en 9).

C. Mullah Qari N. (...) meende dat geen enkele vorm van wereldlijke studies toegelaten was. Hij tolereerde niet enkel dat de religieuze lessen werden stopgezet maar hij stond ook niet toe dat er andere, wereldlijke studies werden gevolgd, noch aan het NIMA, noch in Kandahar. Hij stond erop dat verzoeker de lessen aan de Madrassa bleef volgen.

h. Dreigbrief

29. Verzoeker ontving een dreigbrief van de Taliban waarin hij bedreigd werd met de dood. Uiteraard is verzoeker op de hoogte van inhoud van de brief. Hij kende de brief zelfs vanbuiten. Iets anders beweren, doet de waarheid oneer aan.

Hij wenst tijdens het gehoor echter de letterlijke bewoordingen uit de brief te gebruiken om zo de heftige taal en de expliciete bedreigingen duidelijk te maken. Dit is de reden waarom hij de brief wenste voorlezen.

i. Bedreigingen

30. Verweerder vindt het opmerkelijk dat de Taliban zich enkel indirect tot verzoeker richten en dat zij verzoeker niet persoonlijk bedreigden.

De Taliban begon echter pas argwaan te krijgen nadat verzoeker al enige tijd geleden naar Kabul was vertrokken. Zij vernamen toen pas via verzoekers tweede jongste broer, R. (...), waar hij precies aan studeren was.

Verzoekers vader ontving vervolgens een dreigbrief van de Taliban terwijl verzoeker nog in Kabul was (zie gehoor CGVS p. 7 en 13). Hij belde verzoeker op met het uitdrukkelijke verzoek zo snel als mogelijk terug te keren (zie gehoor CGVS p. 7). De brief had wel direct betrekking op verzoeker en werd bij zijn ouderlijk adres bezorgd. Vermits verzoeker op dat moment in Kabul verbleef, kon hij de brief niet persoonlijk ontvangen.

31. Wanneer verzoeker terugkeerde naar zijn dorp, is hij hier slechts voor korte tijd gebleven. Verzoeker is toen wel nog naar de Madrassa gegaan en heeft dus aan de eisen van de Taliban voldaan. In de Madrassa werd echter expliciet opgeroepen tot de gewelddadige Jihad en er werden bloederige beelden getoond. Daarop heeft verzoeker besloten te vluchten. Gedurende deze korte termijn waarin hij zich hield aan de instructies van de Taliban, namelijk het volgen van de lessen in de Madrassa, heeft hij inderdaad geen nieuwe bedreigingen ontvangen. Kort daarna is hij vertrokken. De Taliban hadden dus niet de kans om hem nog persoonlijk te bedreigen.

j. Standpunt ouderen

32. De Taliban heeft in de regio waar verzoeker vandaan komt een grote invloed. Ook de stamoudsten in het dorp beseffen dit en proberen op goede voet met hen te staan. Ze zijn niet pro-Taliban maar ze zijn de enige dorpingen die kans maken om nog op een of manier gehoord te worden (zie gehoor CGVS p. 16).

Zij vrezen de Taliban echter ook en willen geen risico's nemen. Vanuit die vrees, volgden de dorpoudsten het oordeel van de Taliban en bevestigden dat verzoeker moest terugkomen naar het dorp.

Dat dit gebeurde terwijl verzoekers vader een van de dorpoudsten is, is niet verwonderlijk. Ook verzoekers vader vreesde de Taliban. Dit ging zelfs zo ver dat hij na verzoekers vertrek trachtte te voor te houden dat hij hiervan niet op de hoogte was. Hij ging immers bij de mullah vragen waar verzoeker was zodat hij geen problemen met de mullah en de Taliban zou krijgen. Hij verklaarde dan ook dat verzoeker was weggelopen (zie gehoor CGVS p. 13).

k. Problemen Madrassa met overheid

33. Verweerder stelt dat er de nodige twijfels moeten worden geuit betreffende het gedoogbeleid van de madrassa in verzoekers dorp. Hij maakt melding van doelstelling van de Afghaanse overheid om de religieuze scholen in de gaten te houden.

Nochtans is dit niet zo opmerkelijk. Hoewel er inderdaad pogingen worden gedaan om de extremistische religieuze scholen aan te pakken, blijft dit een werk van lange adem.

Slechts een minderheid van de Madrassa's zijn geregistreerd (zie stuk 11) en het merendeel bevindt in de clandestiniteit, waar ze een broeihaard van extremisme zijn (zie stuk 10 en 11). Dit is in het bijzonder het geval voor de provincie Nangarhar, zo blijkt uit een duidelijk bron (zie stuk 10):

"In Nangarhar, officials said that fully two thirds of the province's 1,500 madrasas were not registered with the government and operated without permits.

(...)

However; another religious scholar, Mawlawi Atiqurrahman, said the madrasas and mosques in areas outside government control did serve as a recruiting tool for extremists.

"In the areas that are under insurgent influence, people are incited against the government and encouraged to support terrorism."

In Kunar, religious scholar Mawlawi Najibullah Haqyar said that unregistered madrasas had led to a state of anarchy.

"They are fronts for war against this government. Anyone who accepts citizenship of this country and should implement and respect all its rules."

Others argued that such schools were being exploited by outside forces to fuel ongoing conflict in their country."

34. Bovendien ligt de madrassa in kwestie verscholen in een klein dorp dat moeilijk toegankelijk is voor de Afghaanse veiligheidsdiensten. Verweerder verwijst naar de inval in de Hami Shaib-madrassa. Deze lag ver van verzoekers dorp, vlakbij een grote weg en was dus relatief eenvoudig in de gaten te houden. Door het afgelegen karakter van verzoekers dorp had de Taliban veel meer vrij spel dan in andere gebieden. Ook in de madrassa kon de mullah vrij zijn gang gaan.

Verweerder beweert dat verzoeker ontwijkend antwoordt op de vragen omtrent mogelijke interventies van de overheid. Door te verwijzen naar de andere misdaden van de Taliban, benadrukte verzoeker enkel het feit dat de veiligheidsdiensten verzoekers dorp onvoldoende onder controle hadden en dat de Taliban zowel in de madrassa als er buiten nagenoeg ongestuurd zijn gang kon gaan.

l. Verkondiging van Jihad in Madrassa

35. Na zijn verblijf in Kabul keerde verzoeker terug naar zijn dorp van herkomst en volgde er nog enkele lessen bij de madrassa. Er werd steeds meer over de Jihad gesproken en er werden wrede beelden getoond.

Verweerder beweert dat het bizar is dat Qari N. (...) de studies en het vertaalwerk zelf zou stopzetten om verzoeker te laten focussen op de Jihad. Iets dergelijks heeft verzoeker nooit beweerd. Hij verklaart immers duidelijk dat de mullah in de madrassa steeds meer over de Jihad begon te spreken. Er werd nagenoeg enkel nog over de Jihad gepraat en er werden video's van onthoofdingen getoond (zie gehoor CGVS p. 7-8). Of de mullah de lessen wilden stopzetten, weet verzoeker niet en hij heeft hierover nooit iets verklaard.

36. *Opnieuw verdraait verweerder verzoekers woorden. Hij heeft nooit verklaard dat de lessen en het vertaalwerk zouden worden stopgezet zodat er gefocust kon worden op de Jihad. Hij heeft ook nooit gesteld dat de dorpsoudsten het hiermee eens zouden zijn. Hij weet enkel dat zij de beslissing van de Taliban om verzoeker te vragen om naar het dorp terug te keren hebben bevestigd.*

Verder haalt verweerder aan dat het vreemd is dat men verzoeker zou proberen te overtuigen van de noodzaak van de Jihad. Verzoeker heeft nooit gesteld dat men in de Madrassa hem persoonlijk probeerde te overtuigen van de Jihad. Er werd eenvoudigweg steeds meer over de Jihad gesproken en er werden beelden van onthoofdingen getoond. Dat hij persoonlijk een bijzonder groot risico liep, gelet op de voorgeschiedenis van zijn opleiding en de dreigbrief, staat echter wel vast.

m. Informatie thuisfront

37. *Verweerder meent dat verzoekers verklaringen betreft de gebeurtenissen na zijn vertrek niet geloofwaardig zijn.*

Hoewel verzoeker regelmatig contact heeft met het thuisfront, lieten ze aanvankelijk weinig informatie los. Zijn familie wilden hem in bescherming nemen door het negatieve nieuws voor hem te verbergen.

Deze bescherming ging zeer ver. Zoals verweerder het een 'zwijgcomplot' noemen is echter overdreven. Zijn familie kennen de gevoeligheid van verzoeker en de moeilijkheden die hij al had moeten doorstaan. Ze probeerden daarom het negatieve nieuws zo ver mogelijk van hem vandaan te houden. Zo vertelden ze zelfs niet aan verzoeker dat zijn broer was gestorven. Verzoeker heeft dit uiteindelijk via facebook moeten vernemen.

Uiteindelijk is de familie opener geworden en hebben zij wel verteld wat er was gebeurd na verzoekers vertrek uit Afghanistan. Ook deelden ze mee dat ze verhuisd waren naar Khewa.

Verzoeker vroeg eerst aan zijn broer om documenten op sturen. Na lange tijd geen reactie van hem te hebben gekregen, vernam verzoeker dat hij was gestorven. Uiteindelijk konden de documenten pas later door zijn familie worden verstuurd.

38. *Verweerder merkt op de het retouradres van enkele internationale zendingen in Behsud is gelegen. Bij een dergelijke zending wordt het adres zoals genoteerd op de taskara als vertrekadres vermeld. Dergelijke taskara's zijn niet elektronisch en de gegevens hierop worden niet zomaar aangepast. Bij een verhuis wordt het nieuwe adres niet automatisch vermeld. Dit heeft als gevolg dat als retouradres nog steeds Behsud wordt vermeld omdat dit het oude adres was, dat op de taskara stond.*

n. Documenten

39. *In tegenstelling tot wat verweerder beweert, zijn de neergelegde documenten wel degelijk authentiek en betrouwbaar. Het CGVS schuift eenvoudigweg cruciale documenten aan de kant zonder een serieuze verantwoording. In zijn algemeenheid verwijzen naar de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten overtuigt niet.*

Bovendien aanvaardt verweerder wel een aantal andere Afghaanse documenten: de certificaten van de cursussen, het puntenblad en certificaat van zijn secundair onderwijs, de uitslag van het konkur-examen, de foto's, de studentenkaart van het NIMA.

Het gaat niet op om een eigen selectie van documenten eenvoudigweg onbetrouwbaar en gesolliciteerd te noemen.

De dreigbrief van de Taliban komt overeen met verzoekers relaas. Er is dan ook geen reden om dit document niet te aanvaarden. Verweerder lijkt immers wel te geloven dat verzoeker aan het NIMA studeerde.

Het document dat bevestigt dat verzoeker drie jaar heeft overgeslagen werd opgesteld door de directeur van zijn secundaire school. Mocht verweerder een zorgvuldig onderzoek hebben gedaan, dan zou zij hebben vastgesteld dat de handtekening op zijn puntenblad en certificaat dezelfde is als die op dit document. Vermits verweerder het puntenblad en certificaat wel aanvaardt, kan dit document niet aan de kant worden geschoven.

o. Conclusie

40. *Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd.*

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeker duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 20 en 21 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van "de Deontologie voor het tolk- en vertaalwerk".

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"41. De artikels 20-21 van het KB van 11 juli 2003 luiden als volgt (eigen onderlijning):
(...)*

Eerste onderdeel

42. Verzoeker had gedurende het interview ernstige twijfels bij de kwaliteit van de tolk. Verzoeker spreekt immers zelf relatief goed Nederlands en Engels en kan zo de vertalingen volgen. Hij merkte op een niet-exhaustieve wijze de volgende fouten en onnauwkeurigheden op:

- p. 6 gehoor CGVS: foute vertaling 'ik tolkte'; correcte vertaling 'ik vertaalde'.*
- p. 7 gehoor CGVS: foute vertaling 'buitenlanders'; correcte vertaling: 'ongelovigen'.*
- p. 7 gehoor CGVS: foute vertaling 'Amerikaanse leerkrachten gaven er les'; correcte vertaling 'Er waren geen Amerikaanse leerkrachten'.*

Tweede onderdeel

43. De tolk heeft de taak om zich neutraal op te stellen, zo blijkt aan het verslag aan de koning bij het KB van 11 juli 2003: Alle tolken die voor het Commissariaat-generaal werken moeten zich, tijdens het gehoor, neutraal opstellen.

Dit wordt ook bevestigd in 'Deontologie voor het tolk- en vertaalwerk'. Er wordt gesteld dat de tolk zich onafhankelijk, objectief en neutraal moet opstellen.

Wanneer verzoeker melding maakt van zijn bezorgdheid over de kwaliteit van het tolken (zie gehoor CGVS p. 8), lijkt dit bij de tolk niet in goede aarde te vallen. De tolk zegt uitdrukkelijk dat hij op het einde van het interview nog een toevoeging wenst te doen. Om duidelijkheid te verschaffen, verzoekt verzoekers raadsman om dit te benoemen. Hierop blijkt dat de tolk zich gekrenkt voelt in zijn eer (zie gehoor CGVS p. 9). Hij aanvaardt de kritiek van verzoeker klaarblijkelijk niet en stelt dat hij nooit eerder opmerkingen over zijn tolken heeft gehoord. Hij verwijst naar zijn diploma rechten.

Door een dergelijke houding is er niet langer sprake van neutraliteit. Bovendien onthoudt de tolk zich niet van commentaar en laat hij zijn emoties blijken, hetgeen zijn deontologie nochtans voorschrijft (zie stuk 12).

Derde onderdeel

44. Wanneer verzoeker aanhaalt hij bezorgd is over de kwaliteit van het tolk zijn met de tolk, zegt hij het volgende:

"Ik wil het zeggen in het Engels." en "Ik ben niet tevreden met de tolk".

Zoals blijkt uit 'het verslag aan de koning in het kader van het KB 11.07.2003 heeft verzoeker het recht om een andere tolk te kiezen: 'De asielaanvrager heeft niettemin het recht om een andere tolk aan te wijzen indien er een geldig motief tegen hem bestaat. De ambtenaar beschikt over een ruime waarderingsmacht om het al dan niet geldig karakter van het aangevoerde motief te bepalen.'

Verweerder reageert hierop als volgt: 'We kunnen de tolk nu niet veranderen. Dan moeten we een nieuw interview doen/ en 'Als we een andere tolk willen moet ik herconvoceren'.

Door dergelijke mededelingen en de houding van de tolk was het voor verzoeker bijzonder moeilijk om nog vrij te zijn in zijn keuze. Hij wachtte bovendien al sinds 2015 op zijn interview. Uit vrees dat dit nog langer duren, verzette hij zich niet. Nochtans waren er wel degelijk redenen om te twifelen aan de neutraliteit en kwaliteit van de tolk (zie eerste en tweede onderdeel)."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"45. Verzoeker vreest omwille van zijn specifieke politieke en sociale profiel voor zijn leven. Hij ontving al een dreigbrief van de Taliban waarin hij met de dood werd bedreigd.

46. Verzoeker studeerde aan het NIMA in Kabul. Dit wordt niet betwist door verweerder. Zoals uiteengezet in het eerste middel heeft deze onderwijsinstelling een sterk buitenlands/Amerikaans karakter. Als student in het algemeen vormt hij al een doelwit (zie ook stuk 16) voor de Taliban en andere strijdende krachten.

Bovendien vormen de scholen met een buitenlands karakter een bijzonder doelwit. In augustus 2016 werd er nog een zware aanslag gepleegd op de Amerikaanse universiteit van Kabul. Hierbij kwamen 13 mensen om het leven, waaronder een professor en verschillende studenten (zie stuk 17).

47. Daarenboven ging verzoeker in tegen de instructies van Taliban. Verzoeker stopte immers tijdelijk zijn lessen bij de Madrassa en ging lessen volgen aan het NIMA-instituut.

De taliban is zeer sterk aanwezig in de regio en heeft er een grote invloed (zie stuk 11). Dit blijkt ook uit de houding van de dorpoudsten en verzoekers vader. Zij willen kost wat kost op goede voet blijven staan met de Taliban.

Verzoeker ontving reeds een dreigbrief omdat hij was opgehouden de Koranlessen bij te wonen en in Kabul een opleiding was gaan volgen. Hij werd in de brief met de dood bedreigd.

Verzoeker wenst te wijzen op artikel 48/7 Vw., dat als volgt luidt:

(...)

Hoewel verweerder poogt de dreigbrief als ongeloofwaardig te omschrijven, gaat dit niet op. De brief bevestigt het asielrelaas van verzoeker en is in lijn met de overige overgelegde stukken.

Verzoeker is dus reeds rechtstreeks bedreigd met de dood en dit vormt overeenkomstig art. 48/7 Vw. een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

48. Verzoeker ging ten slotte in discussie met de mullah over zijn studies aan het NIMA en over de aanwezigheid van de Amerikanen. Door zich zo uit te spreken, is de kans reëel dat hij als medestander van buitenlandse regimes wordt gezien. Dergelijke personen vormen een groep met een verhoogd risico op aanslagen (zie ook stuk 16).

Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel van verzoeker is het duidelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Derhalve dient hij erkend te worden als vluchteling."

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Eerste onderdeel

49. Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

"(...)"

Het CGVS heeft in bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden over gegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Evenwel komt hij tot de conclusie dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Gezien verzoeker heeft verklaard dat hij een risico loopt op de dood, dient het CGVS op zijn minst een daadwerkelijk onderzoek te ondernemen of om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat in zijn regio.

Bovendien werd er onvoldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dit onderzoek zou immers hebben aangetoond dat er wel degelijke gronden zijn om de subsidiaire bescherming aan verzoeker toe te kennen.

Tweede onderdeel

50. Mocht verweerder een zorgvuldig onderzoek hebben uitgevoerd, dan was hij op de hoogte van de situatie van verzoekers regio van herkomst, de provincie Nangarhar, met hoofdstad van Jalalabad, in het bijzonder in zijn district, Behsud en zijn dorp Wayalati.

Verweerder stelt dat er voor asielzoekers uit een groot aantal gebieden wordt geoordeeld dat zij subsidiaire bescherming nodig hebben, als zij hun herkomst aannemelijk maken en als er geen reëel intern vluchtalternatief is. Hij zet ook een redenering uiteen waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is achteruit gegaan, dat er regionale verschillen zijn en dat op basis van de algemene situatie geen bescherming kan worden toegekend. Enkel in bepaalde regio's zou er nood aan bescherming zijn.

Verzoekers afkomst uit de provincie Nangarhar, district Behsud wordt niet betwist. Momenteel is verzoekers familie bovendien gevlucht naar Khewa, dat nog verder is gelegen van Jalalabad (zie stuk 14 en 15).

De provincie Nangarhar blijkt een van de meeste explosieve regio's van Afghanistan te zijn. Er is een bijzonder hoge concentratie van Talibanstrijders die afkomstig zijn vanuit Pakistan (zie stuk 11 en 18). Zij hebben ondertussen in bijzonder prominente positie in de regio verworven.

Er is in de provincie Nangarhar sprake van zelfmoordaanslagen, bombardementen en aanslagen op burgers (zie stuk 11 en 13). Beweren dat verzoeker als burger geen risico loopt, is onterecht en onzorgvuldig. Verzoeker is in het bijzonder afkomstig van Behsud/Bihsud. Zoals blijkt uit bronnen (zie stuk 11) is dit het district met het op één na hoogste aantal incidenten in de provincie, met name maar liefst 158 incidenten op 1,5 jaar tijd. Dit betekent dat er per week gemiddeld twee ernstige en levensgevaarlijke incidenten plaatsvinden.

51. Verweerder zet dan een bijzonder onduidelijke redenering neer waarin hij op een verwarrende wijze het onderzoek naar de subsidiaire bescherming onder art. 48/4, §2, c Vw. combineert met onderzoek naar een intern vestigingsalternatief (art. 48/5, §3 Vw.).

1) Enerzijds stelt verweerder dat de wijk van verzoeker een onderdeel van de stad Jalalabad is en dat er in Jalalabad geen sprake is van een hoge mate van willekeurig geweld (art. 48/4, §2, c Vw.)

2) Anderzijds oordeelt verweerder dat Jalalabad een vestigingsalternatief is (art. 48/5, §3 Vw.).

Dit zouden echter twee verschillende onderzoeken moeten uitmaken, waarbij verschillende criteria dienen te worden nagegaan.

Verweerder is van oordeel dat verzoeker zich van de gevaarlijke situatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen.

Verweerder zet het een en het ander uiteen over de situatie in Jalalabad. Verweerder beweerde in de eerste beslissing dd. 18.10.2017 (die hij introk) (zie stuk 19) dat de woonplaats van verzoeker tot de stad Jalalabad behoorde. Nu oordeelt hij plots dat de regio van verzoeker gevaarlijk is en dat ook hij in de stad Jalalabad een veilig vestigingsalternatief heeft.

Verzoeker betwist dat zijn district Besud en zijn dorp Walayati tot Jalalabad behoort (zie stuk 14). Hoewel Jalalabad inderdaad buitenwijken kent, behoort verzoekers dorp niet tot dit deel. Momenteel is verzoeker familie bovendien gevlucht naar Khewa, dat nog verder is gelegen van Jalalabad (zie stuk 14). Mocht Jalalabad al minder gevaarlijk zijn, dan kan verzoekers woonplaats daar niet toe gerekend te worden.

Door te onderzoeken of er een vestigingsalternatief is in Jalalabad stelt verweerder feitelijk dat verzoekers dorp/regio gevaarlijk is en dat er naar een alternatief gezocht moet worden. Door echter ook dat het dorp van verzoeker tot Jalalabad behoort, stelt hij in feite dat Jalalabad gevaarlijk is.

52. Verweerder stelt eveneens dat om te beoordelen of er sprake is van willekeurig geweld, dat hij het aantal burgerslachtoffers (1), het aantal conflict gerelateerde incidenten (2) en het aantal ontheemden (3) in ogenschouw moet nemen (zie bestreden beslissing p. 5). Hoewel hij dit uitdrukkelijk stelt, laat hij in feite na dit te doen.

Verweerder probeert de actuele situatie in Jalalabad te beschrijven en stelt dat er naast doelgericht geweld ook geweld is waarbij burger zonder specifiek profiel worden gedood. Er vinden ook aanslagen plaats zonder duidelijk doelwit, op de burgerlijke infrastructuur. Er wordt ook opgemerkt dat IS er actief is.

Hij concludeert hieruit dat er geen sprake is van 'open combat' of ononderbroken gevechten in Jalalabad. Hij besluit hierop dat er geen status van subsidiaire bescherming wordt toegekend.

53. Verweerder stelt echter ook dat Jalalabad een veilig vestigingsalternatief is. Dit gaat in tegen eigen redenering. Enerzijds stelt hij dat verzoekers dorp deel uitmaakt van Jalalabad, anderzijds stelt hij dat Jalalabad een alternatief is voor de gevaarlijke regio van afkomst van verzoeker.

Hierop besluit verweerder dat verzoeker omwille van zijn specifieke profiel alleen kan leven in Jalalabad, zonder ondersteuning van zijn familie. Verweerder verwijst naar de UNHCR Guidelines van 19 april 2016 (zie stuk 20). Hierin wordt effectief verwezen naar alleenstaande mannen. Er wordt echter gesteld dat zij in stedelijke omgeving zonder familie kunnen wonen indien de noodzakelijke infrastructuur aanwezig is (1), de primaire bestaansvoorwaarden vervuld zijn (2) en dat de regio onder effectieve overheidscontrole is (3).

Verweerder heeft nooit onderzocht of deze voorwaarden vervuld zijn. Dat er geen sprake van willekeurig geweld conform art. 48/4, §2, c Vw. zou zijn, volstaat niet. Er dient het volgende te worden nagegaan overeenkomstig 48/5, §3 Vw.:

"(...)"

Het bovenstaande werd verder uitgewerkt in de UNHCR Guidelines. Er werd echter nooit nagegaan door verweerder of Jalalabad effectief een veilig vestigingsalternatief. Na het onderzoek naar de mate van willekeurig geweld volgens art. 48/4, §2, c Vw. heeft hij geen verder onderzoek gedaan naar de toestand in Jalalabad. Nochtans dient het CGVS méér na te gaan, namelijk of de noodzakelijke infrastructuur aanwezig is (1), de primaire bestaansvoorwaarden vervuld zijn (2) en dat de regio onder effectieve overheidscontrole is (3) (zie stuk 20). Dit zijn strengere condities dan enkel de eventuele afwezigheid van willekeurig geweld.

54. Het CGVS houdt bij het onderzoek in feite enkel rekening met het profiel van verzoeker. Hierbij trekt hij conclusies die niet overeenkomen met de realiteit:

- Verzoeker vestigt de aandacht erop dat absoluut niet de gewoonte is dat Afghaanse mannen alleen en zelfstandig gaan wonen.
- Veel van de opgesomde elementen dragen geenszins bij tot eenvoudigere integratie van verzoeker in Jalalabad: zijn kennis van de Engelse taal, zijn positief resultaat bij het staatsexamen
- Verzoeker is niet vertrouwd met de stad: hij ging er enkel en alleen bepaalde cursussen volgen maar kent er niet veel en heeft er geen netwerk
- Verzoeker heeft geen vrienden die in Jalalabad wonen: de vrienden waarnaar verweerder verwijst, wonen niet echt in Jalalabad. De locatiebepaling van Facebook is echter beperkt en duidt enkel de grootste stad in de regio aan als mogelijke woonplaats (zie stuk 21).
- De bewering dat verzoeker een facebookvriend heeft die aan het NIMA studeert, heeft geen enkele meerwaarde voor het onderzoek van het vestigingsalternatief. Het NIMA bevindt zich immers in Kabul. Dat hij één facebookvriend zou overhouden die ook aan het NIMA studeert/studeerde, doet geen afbreuk aan zijn verklaringen. Bovendien betekent de vermelding op Facebook niet dat iemand werkelijk aan het NIMA studeert/studeerde (zie stuk 21).

55. Opnieuw begaat verweerder een redeneringsfout. Eerst stelde hij dat verzoeker als alleenstaande man zich alleen en zonder familie zou kunnen vestigen in Jalalabad (zie bestreden beslissing p. 6). Vervolgens stelt hij bij de bespreking van profiel van verzoeker dat er rekening moet worden gehouden met de sociale en economische status van zijn familie, de hoeveelheid land die zij bezit en de financiële middelen waarover zij zouden beschikken (zie bestreden beslissing p. 7).

Verweerder oordeelt dat de familie van verzoeker bijzonder veel land bezig, zo'n 10 jerib. Dit is het land dat verzoekers familie samen met de familie van zijn ooms heeft. Dit land diende nog verdeeld te worden onder de verschillende gezinnen. In de regio van verzoeker is dit niet uitzonderlijk hoog voor zo'n grote groep mensen. (zie stuk 22 en 23). Uit verschillende bronnen blijkt immers dat zo'n 65 % van de mensen uit plattelandsgebied tussen de 1 en 10 jeribs land heeft (zie stuk 23) en dat in de provincie Nangarhar zo'n 60 % van de boeren tussen de 5 en 20 jeribs land heeft.

De bewering dat de financiële middelen zouden volstaat -quod non-, is uiteraard niet voldoende om de toets van een veilig vestigingsalternatief te doorstaan: verzoeker heeft er geen familie of netwerk. Bovendien is het er niet veilig en heeft de overheid er geen effectieve controle.

Niettegenstaande al deze informatie, oordeelt hij toch dat Jalalabad een veilig vestigingsalternatief is.

56. Concluant wenst te aandacht te vestigen op recente informatie over Jalalabad.

Zeer recent, namelijk op 25 januari 2018 was er nog een aanval in Jalalabad staat door ISIS. Er vielen maar liefst drie doden en 25 gewonden. Er ontstond ook een hevig vuurgevecht tussen veiligheidstroepen en de aanvallers (zie stukken 24 en 25).

Dit is slechts een voorbeeld van de risicovolle toestand in Jalalabad. In deze stad leven meer liefst 87 % van de bewoners in angst, uit vrees voor aanvallen (zie stuk 26). Dit is zelfs meer dan in de plattelandsgebieden. Overal in de provincie Nangarhar dreigt echter het gevaar (zie stuk 13, 17, 18, 26 en 27). Een aanzienlijk aandeel van de 2.393 veiligheidsincidenten in 2016-17 hebben bovendien plaatsgevonden in de Jalalabad stad (135).

57. *Gelet op de hoge graad van geweld, is het niet overtuigend om te beweren dat er geen sprake is van een situatie waarin verzoeker een groot risico loopt. Verzoeker heeft zijn herkomst aannemelijk gemaakt en er is geen sprake van een reëel intern vluchtalternatief. Derhalve dient in ondergeschikte orde de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden.*"

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd:

- informatie over het National Institute of Management and Administration (NIMA) (stukken 3-7);
- uittreksels uit internationale rapporten en persberichten over de veiligheids- en socio-economische situatie in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst (stukken 8, 9, 13, 17, 18 en 22-27);
- informatie over Afghaanse madrassa's (stukken 10 en 11);
- een uittreksel uit de *"Deontologie voor het tolk- en vertaalwerk"* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 12);
- kaarten van de districten Behsud en Khewa (stukken 14 en 15);
- uittreksels uit het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 19 april 2016 (stukken 16 en 20);
- een kopie van de beslissing van 18 oktober 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die op 15 december 2017 werd ingetrokken (stuk 19);
- Facebookprofielen (stuk 21).

2.2.2. Op 17 mei 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus *"Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod"* van 18 maart 2019, het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"* van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van dit rapport van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 87.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De

Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Aangaande verzoekers verwijzing in het eerste middel naar artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het vierde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het vierde middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) hij getracht heeft de Belgische asielinstanties in zijn voordeel te misleiden over zijn leeftijd, (ii) zijn verklaringen over de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig zijn, (iii) ook zijn verklaringen over de gebeurtenissen na zijn vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig en evenmin consequent zijn, en (iv) de documenten die hij heeft neergelegd de geloofwaardigheid van zijn relaas niet kunnen herstellen, en omdat (B) hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig en op gedetailleerde wijze toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X). Het eerste en het vierde middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees om te worden gedood door de taliban. Verzoeker zou na het afronden van zijn middelbare studies hebben deelgenomen aan een algemeen examen dat toegang biedt tot diverse hogere onderwijsinstellingen in Afghanistan, alsook aan het ingangsexamen voor een Afghaans instituut voor management en administratie (NIMA) in Kaboel. Na bevestiging te hebben gekregen dat hij toegelaten was tot het NIMA, zou verzoeker naar Kaboel vertrokken zijn om daar gedurende enkele maanden een opfrissingscursus Engels te volgen die de eigenlijke studies zou voorafgaan. Hierdoor zou verzoeker niet langer les hebben kunnen volgen in de koranschool (*madrassa*) in zijn dorp, waar hij al van jongs af aan naartoe zou zijn gegaan. Ongeveer twee maanden na zijn vertrek naar Kaboel zou verzoekers vader een brief van de taliban hebben ontvangen waarin gedreigd werd dat verzoeker zou worden vermoord indien hij niet opnieuw zijn islamitische studies zou opnemen. Verzoekers vader, één van de stamoudsten, zou hierop te rade zijn gegaan bij de andere stamoudsten in het dorp, maar deze zouden het erover eens zijn geweest dat verzoeker diende terug te keren naar de *madrassa*. Na zijn terugkeer zou verzoeker een onderhoud hebben gehad met de mollah, tevens zijn leraar aan de *madrassa*, en daarin zou verzoeker vol lof hebben gesproken over de Amerikanen. Dit zou de mollah kwaad hebben gemaakt en de mollah zou verzoeker hebben opgedragen om vanaf de volgende dag weer naar de *madrassa* te komen. Daar zou de mollah alleen nog maar over de *jihad* hebben gesproken. Verzoeker zou ook gruwelijke beelden van onthoofdingen te zien hebben gekregen. Nadat hij zijn ouders hiervan op de hoogte had gebracht, zouden zij geoordeeld hebben dat het voor verzoeker veiliger was om het land te verlaten.

De Raad merkt vooreerst op dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. Te dezen dient te worden gewezen op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaring zeventien jaar oud te zijn bij aankomst in België wordt tegengesproken door het leeftijdsonderzoek dat in zijn hoofde werd uitgevoerd en waaruit blijkt dat verzoeker op 14 januari 2016 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 18, beslissing Dienst Voogdij van 9 februari 2018). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het eerste middel voorhoudt dat het resultaat van dit leeftijdsonderzoek niet onverenigbaar is met het feit dat hij volgens zijn ouders geboren zou zijn in 1998. Nu hij blijkens het leeftijdsonderzoek op 14 januari 2016 niet jonger kan zijn geweest dan 18,6 jaar, kan hij onmogelijk in het jaar 1998 geboren zijn. De Raad wijst er bovendien op dat de beslissing van de Dienst Voogdij inzake de leeftijdsbepaling van verzoeker van 9 februari 2016 niet in onderhavige procedure voor de Raad kan worden aangevochten. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Uit het dossier blijkt niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut. In zoverre zij gericht is tegen het resultaat van dit leeftijdsonderzoek, wordt de kritiek in het eerste middel dan ook niet in overweging genomen. Verzoekers *taskara* en de brief van de schooldirecteur kunnen geen ander licht werpen op voormeld resultaat van het leeftijdsonderzoek. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat het resultaat van het leeftijdsonderzoek aansluit bij de leeftijd vermeld op verzoekers officiële documenten, waaronder zijn *taskara*. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift enerzijds op dat de leeftijd vermeld op zijn *taskara* een loutere schatting betreft, doch toont anderzijds geen discrepantie met zijn werkelijke leeftijd op het ogenblik van de schatting aan. De Raad volgt verzoeker niet waar hij stelt dat hij op de foto van zijn *taskara* duidelijk geen vijftien lijkt. Een uitspraak omtrent verzoekers leeftijd op basis van zijn loutere voorkomen op een foto vormt overigens geen objectieve vaststelling die afbreuk zou kunnen doen aan de leeftijd vermeld op officiële documenten. In de brief van zijn schooldirecteur wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel voorhoudt, geenszins bevestigd dat verzoeker jonger is dan op zijn *taskara* en andere documenten staat vermeld. Uit de vertaling van dit document blijkt dat hierin enkel wordt bevestigd dat verzoeker met goed gevolg kwalificatietesten voor in totaal drie middelbare schooljaren heeft afgelegd. De brief heeft bovendien een gesolliciteerd karakter aangezien hij werd afgeleverd op vraag van verzoekers vader (adm. doss., stuk 15, map met 'Documenten', nr. 7). Aldus blijven de bedenkingen in de bestreden beslissing bij verzoekers beweerde geboortedatum, die verzoekers algemene geloofwaardigheid aantasten, overeind.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven, kan voorts worden gewezen op meerdere onaannemelijkheden in zijn relaas die maken dat daaraan geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst kan de religieuze (koran)opleiding die verzoeker gedurende jaren zou hebben gevolgd moeilijk in overeenstemming worden gebracht met zijn profiel. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een goede student was die drie jaar eerder van de middelbare school zou zijn afgestudeerd dan de gemiddelde student en dat hij ervan droomde om verder te studeren en een goed toekomstleven op te bouwen. Met die intentie zou hij hebben deelgenomen aan een toegangsexamen voor een hogere onderwijsinstelling in Kaboel, het NIMA, alsook aan het “*Kankur*”, een toelatingsproef voor Afghaanse universiteiten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6, 13 en 17). Verzoeker verklaart voor beide examens te zijn geslaagd en legt ter staving hiervan documenten en foto's voor. Aan het NIMA zou verzoeker management hebben willen studeren en daarvoor eerst een cursus Engels hebben moeten volgen om zijn niveau van taalbeheersing op te krikken (*ibid.*, p. 6 en 7). Verzoeker zou ook voorafgaand aan zijn hogere studies diverse cursussen hebben gevolgd bij een opleidingscentrum van de Afghaanse overheid en een Duitse NGO, waaronder computerlessen en een taalcursus Engels. Verzoeker legt certificaten neer die hiervan kunnen getuigen (adm. doss., stuk 15, map met ‘documenten’). Verzoekers duidelijke interesse in “*wereldlijke*” opleidingen aan diverse Afghaanse en buitenlandse instellingen en zijn ambitie om een managementopleiding te volgen in Kaboel staan haaks op zijn verklaringen dat hij zich gedurende jaren aan de *madrassa* zou hebben ingespannen om de koran te reciteren en te vertalen naar het Pasjtoe. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij zijn religieuze opleiding aan de *madrassa* volgde vanuit een specifieke motivatie of met een welbepaald vooropgesteld doel. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende opgemerkt:

“Om te beginnen is u gevraagd waarom u aan de madrassa religieuze studies deed. U geeft een antwoord dat de indruk wekt van een algemene interesse: “Heilige koran is ons religieuze boek, en ik wou dit studeren en over religie en theologie enzo.” (CGVS, p.6). Er is u gevraagd of het voltooien van deze vorming u een eretitel of diploma zou opleveren, waarop u aangeeft dat u een tulband zou mogen dragen (CGVS, p.6). Ook daaruit blijkt niet dat u vanuit een sterke overtuiging of uit carrièreoogpunt deze studies volgde. Het mag dan ook verbazen dat u later in het gehoor een beeld schetst van het schrikbewind dat de leraar in de madrassa voerde. U zegt dat qari N. (...) u slaag gaf voor de minste fout en dat u bang voor hem was (CGVS, p.19). Het is dan ook vreemd dat u deze lessen bleef volgen. Daarbij moet ook verwezen worden naar uw verklaring dat u in Jalalabad een cursus Engels bent gaan volgen nadat u bij vader was gaan klagen over de leraar Engels in uw school. Niet alleen liet uw vader u naar die cursus gaan omdat de leraar u had geslagen, maar hij kocht ook een fiets voor u zodat u makkelijk naar de stad kon gaan (CGVS, p.12). Het is vreemd dat uw doortastende vader u dan jarenlang liet mishandelen door qari N. (...). In uw lokale madrassa waren er maar drie studenten die hetzelfde deden als u, verklaart u (CGVS, p.14), wat er toch op wijst dat deze studie eerder de uitzondering dan de regel was in uw dorp. Dat u in die omstandigheden zonder een specifiek doel, gewoon om u te verdiepen in uw geloof, bleef doorzetten met uw studie is op zijn zachtst gezegd opmerkelijk.”

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat hij als moslim uiteraard geïnteresseerd was in koranstudies, maar dat hij vooral naar de koranlessen bleef gaan uit schrik voor problemen met de *mollah* en zijn vader. Zijn vader zou het als moslim immers belangrijk hebben gevonden dat hij onderricht werd in de islam en hem verplicht hebben om naar de *madrassa* te gaan. Verzoeker riskeerde niet alleen door de *mollah*, maar ook door zijn vader te worden geslagen indien hij dit zou weigeren. In zoverre hij voorhoudt dat angst voor zijn vader zijn voornaamste drijfveer was om naar de *madrassa* te blijven gaan, kan verzoeker niet overtuigen. Het door verzoeker geschetste beeld van een gewelddadige vader die geen oren heeft naar eventuele klachten over mishandeling door de *mollah* strookt namelijk niet met de reactie van zijn vader toen verzoeker hem vertelde dat hij geslagen werd door zijn leraar Engels. Verzoeker verklaarde dat zijn vader voor hem een fiets kocht, zodat hij een cursus Engels kon gaan volgen in Jalalabad (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 12 en 19). Hieruit, alsook uit andere verklaringen, blijkt dat verzoekers vader verzoekers ambitie om een succesvol seculier carrièrepad te bewandelen niet in de weg stond en verzoeker hierin moreel en financieel steunde. Verzoeker verklaarde dat zijn vader, net zoals zijn hele familie, heel blij en trots was toen hij slaagde voor het toegangsexamen bij het NIMA (*ibid.*, p. 6) en dat zijn vader het belang van zijn studie en toekomst benadrukte toen hij verzoeker uitlegde waarom hij hem uit Kaboel terugriep na ontvangst van de dreigbrief (*ibid.*, p. 7). In het licht van deze verklaringen komt het de Raad niet aannemelijk voor dat verzoeker door zijn vader zou worden gedwongen naar een *madrassa* te gaan waar ideeën en opvattingen worden gepropageerd die lijnrecht ingaan tegen zijn ambities en toekomstplannen. Volgens

verzoeker wist immers iedereen in zijn dorp dat in de *madrassa* propaganda werd gevoerd voor de *jihad* (*ibid.*, p. 16), *a fortiori* zijn vader, die als een van de ouderen deelnam aan vergaderingen in het dorp (*ibid.*, p. 15). In het verzoekschrift worden geen elementen naar voor gebracht die deze incoherentie in verzoekers relaas kunnen verklaren.

Voorts is het niet geloofwaardig dat verzoeker niet zou hebben kunnen voorzien dat zijn hogere studies in Kaboel hem problemen zouden kunnen opleveren met de religieuze autoriteiten in zijn dorp, en met name met de *mollah*. Hier dient opnieuw te worden gewezen op het feit dat het volgens verzoeker in zijn dorp algemeen geweten was dat in de *madrassa* werd opgeroepen tot de *jihad*. Verzoeker verklaarde dat de *mollah* te weten kwam dat hij aan het NIMA in Kaboel was gaan studeren doordat zijn jongste broer R. dit hem met trots had verteld (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Dat verzoeker het in de gegeven omstandigheden klaarblijkelijk niet nodig zou hebben geacht om zijn broers op het hart te drukken hierover discreet te zijn, komt de Raad niet aannemelijk voor. Over het gesprek dat verzoeker na zijn terugkeer uit Kaboel met de *mollah* van de *madrassa* zou hebben gehad, bevat de bestreden beslissing verder de volgende terechte overwegingen:

"Dat u deze mollah, die u al geruime tijd over de jihad vertelde tijdens de lessen (CGVS, p.7), die u sloeg, waarvoor u bang was en die u zou kunnen vermoorden als u met hem discussieerde (CGVS, p.19) toch probeerde overtuigen van de goede intenties van de Amerikanen, is ronduit ongeloofwaardig. Men mag niet vergeten dat u net was bedreigd door de taliban op dat ogenblik (CGVS, p.7). Bovendien moet opnieuw verwezen worden naar uw leeftijd, alsook naar uw opleidingsniveau. Door uw profiel moet de kans namelijk onbestaande geacht worden dat u niet zou weten dat de taliban ideologisch lijnrecht tegenover de Amerikanen staan. Dat u in dergelijke omstandigheden zo roekeloos zou zijn om het voor de Amerikanen op te nemen in een gesprek met qari N. (...) wordt dus niet aannemelijk geacht."

De verklaring dat verzoeker de hoop koesterde dat hij een redelijk gesprek kon hebben met de *mollah* en kon uitleggen waarom hij een tijdje was weggeweest, is niet afdoend in het licht van de reputatie van de *mollah* en de bedreigingen die verzoeker had ontvangen. Het betoog in het eerste middel dat verzoeker in de *madrassa* pas over de *jihad* zou hebben horen preken na zijn terugkeer uit Kaboel strookt niet met zijn eerdere verklaringen waaruit blijkt dat er vroeger ook al over de *jihad* werd gesproken en dat dit bovendien geweten was in het dorp (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 7 en 16).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen overtuigend antwoord kon geven op de vraag waarom er in zijn dorp schijnbaar geen enkele oppositie bestond tegen de extremistische invloed van de taliban op de *madrassa*, daar waar zowel uit zijn verklaringen als uit objectieve informatie blijkt dat de autoriteiten elders in Nangarhar reeds hebben opgetreden tegen studenten en leraars van *madrassa's* die verdacht werden van betrokkenheid bij terroristische of anti-overheidsactiviteiten. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden het volgende gesteld:

"U geeft zelf het voorbeeld van de Hami Shaib-madrassa, waar de politie is binnengevallen (CGVS, p15-16). Een snelle zoektocht bracht gelijkaardige gevallen uit Nangarhar aan het licht (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde artikels 'Protests erupt against Nangarhar Police' en 'Seven terrorists detained in Nangarhar'). Het is dus duidelijk dat de Afghaanse veiligheidsdiensten de religieuze scholen in het oog houden. Bijgevolg moeten toch de nodige twijfels geuit worden bij het gedoogbeleid dat u beschrijft in uw dorp. De regering zou uw dorpsgenoten kunnen verdenken van samenheulen met de taliban. De vraag is u gesteld of het niet gevaarlijk was dat men in die madrassa tot jihad oproept. U antwoordt dat de politie er nooit is binnengevallen (CGVS, p.15-16). Gevraagd of de invallen in andere religieuze scholen niet tot voorzichtigheid leidde, verwijst u naar andere activiteiten van de taliban zoals aanslagen en gevechten (CGVS, p.16). Daarmee stelt u passieve steun aan een propagandacentrum van de taliban gelijk aan de guerrillatactieken van de talibanstrijders, wat toch een zeer ontwijkend antwoord is."

Het gegeven dat slechts een minderheid van de *madrassa's* geregistreerd is en de meerderheid zich dus in de clandestiniteit bevindt, zoals in onderhavig verzoekschrift wordt opgemerkt, betekent niet dat niet-geregistreerde *madrassa's* niet de aandacht kunnen trekken van de autoriteiten. Door er in het eerste middel op te wijzen dat zijn dorp moeilijk toegankelijk was en dat de taliban er nagenoeg vrij spel hadden, verklaart verzoeker niet waarom de ouderen van zijn dorp, die volgens zijn verklaringen als enigen met de taliban konden onderhandelen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 16), geen weerwerk boden aan de nefaste greep van de taliban op de *madrassa*, waar elke jongen uit hun dorp op zesjarige leeftijd naartoe zou gaan.

Daarbij komt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader na een gesprek met zijn oom besloten heeft dat verzoeker Afghanistan diende te verlaten, niet nadat verzoeker in een brief van de taliban met de dood werd bedreigd omdat hij zijn religieuze opleiding in de *madrassa* had stopgezet, maar wel nadat hij naar de *madrassa* was teruggekeerd en daar alleen nog maar preken over de *jihad* te horen kreeg en gruwelijke beelden van onthoofdingen te zien kreeg (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 8, en stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Nochtans was in het dorp reeds gekend dat in de *madrassa* opgeroepen werd tot de *jihad*. Bovendien was verzoeker door terug te keren naar de *madrassa* reeds tegemoet gekomen aan de eisen van de taliban, waardoor er niet langer sprake was van een imminente dreiging vanwege de taliban. De drastische beslissing om verzoeker weg te sturen van zijn familie en land van herkomst staat in schril contrast met het opvallende gebrek aan initiatief van verzoekers vader gedurende de vele jaren dat verzoeker naar de *madrassa* ging. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekers vader niet wist aan welke invloeden hij zijn zoon blootstelde door hem naar de *madrassa* te sturen.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen na zijn vertrek uit Afghanistan. Dit blijkt uit de volgende door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente vaststellingen:

“U benadrukt in het begin van het gehoor op het CGVS dat u tijdens het eerste interview bij DVZ niet hebt kunnen vertellen wat er zich heeft afgespeeld na uw vertrek (CGVS, p.2). Daarnaar gevraagd vertelt u dat de taliban u na uw vertrek vogelvrij hebben verklaard. Uw vader zag zich genooddaakt te doen alsof u was weggelopen. Verder weet u niet wat er gebeurd is, want uw familie vertelt u dat niet (CGVS, p.13). Uw familie wilde u zelfs niet vertellen over de dood van uw oudste broer (CGVS, p.10), maar u weet wel dat zij een week nadat u daarvan hoorde zijn verhuisd naar Khewa (CGVS, p.11). Beide enveloppes die u neerlegt zijn volgens het retouradres nochtans uit Behsud verstuurd, niet uit Khewa. Uw familie heeft namelijk in juli 2017 nog de nodige documenten opgestuurd om uw asielaanvraag te ondersteunen, zo blijkt uit de enveloppe van DHL. Het is sowieso vreemd dat zij deze documenten opsturen maar u verder in het ongewisse laten over hun toestand. In Afghanistan beweert u vervolging te vrezen en u weet dat er van u wordt verwacht dat u deze vrees komt toelichten op het Commissariaat-generaal. Dat uw familieleden alle nodige documenten opsturen, maar verder geen informatie met u willen delen, betekent dat zij zonder logische redenen uw toekomst op het spel zetten door een zwijgcomplot. Uw verklaringen daarover zijn is dus ook weinig geloofwaardig.”

Verzoekers betoog in het eerste middel dat zijn familie hem wilde beschermen door negatief nieuws voor hem te verbergen is niet afdoende, gelet op het evidente belang van informatie over de verdere ontwikkelingen in zijn land van herkomst voor zijn verzoek om internationale bescherming. Dat het nieuwe adres van verzoekers familie niet vermeld wordt op de enveloppes waarin zij verzoeker documenten hebben opgestuurd omdat dit nog niet was aangepast op hun *taskara*, niettegenstaande zij reeds verhuisd waren naar Khewa, is een loutere bewering die verzoeker op geen enkele wijze staft.

Gelet op het geheel van de hoger uiteengezette motieven kan aan verzoekers voorgehouden vrees voor de taliban geen geloof worden gehecht. De uitleg die verzoeker in zijn verzoekschrift verschaft over bepaalde van de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen en vaststellingen is niet van aard om het geheel van de hoger uiteengezette motieven, die de geloofwaardigheid van zijn relaas op fundamentele wijze ondermijnen en niet worden weerlegd of ontkracht, in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft de in het verzoekschrift geuite kritiek op de houding en prestaties van de tolk tijdens het gehoor, dient te worden gewezen op het volgende. De Raad stelt vast dat verzoeker, die het Engels voldoende beheerst om tijdens het gehoor de vertaling van zijn verklaringen te kunnen volgen, enkele malen de tolk heeft gecorrigeerd en heeft aangegeven niet tevreden te zijn over de tolk. Verzoeker werd erop gewezen dat een herconvocatie nodig zou zijn indien hij een andere tolk zou willen. Na overleg met zijn raadsman tijdens de pauze bevestigde verzoeker verder te willen gaan met het gehoor en aan te zullen geven wanneer hij het niet eens is met de vertaling (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8 en 9). Op het einde van het gehoor gaf verzoeker aan dat hij de tolk goed had begrepen en dat die, op een enkele foute woordkeuze na, zijn werk heel goed gedaan had (*ibid.*, p. 23). Het is in deze omstandigheden niet ernstig dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift (*post factum*) de neutraliteit van de tolk in twijfel trekt omdat die heeft laten noteren dat hij het niet eens is met verzoekers kritiek op zijn vertaalwerk. Verzoeker toont overigens niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze het vermeende gebrek aan neutraliteit van de tolk zijn verklaringen, zoals deze zijn opgenomen in het gehoorverslag, zou hebben beïnvloed. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor hierover geen opmerking gemaakt, hoewel hij de vertaling van zijn verklaringen heeft kunnen volgen en signaleerd heeft wanneer hij het niet

eens was met een vertaling. De fouten en onnauwkeurigheden die verzoeker in het verzoekschrift vermeldt, werden blijkens het gehoorverslag alle uitgeklaard tijdens het gehoor. Verzoeker toont niet aan dat de tolk andere fouten heeft begaan die een negatieve weerslag zouden hebben gehad op zijn mogelijkheid om zijn relaas waarheidsgetrouw uiteen te zetten.

Door in het derde middel aan te voeren dat hij als student aan het NIMA een risicoprofiel heeft nu studenten in het algemeen en scholen met een buitenlands karakter in het bijzonder in Afghanistan reeds het doelwit waren van opstandelingen, toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“De dreigbrief van de Taliban is enkel gelinkt aan uw asielrelaas, hetgeen op basis van bovenstaande vaststellingen reeds ongeloofwaardig bevonden werd. Bovendien kan de authenticiteit van deze brief op geen enkele wijze nagegaan worden, daar het louter een handgeschreven document betreft dat eender waar, eender wanneer en eender door wie opgesteld kan zijn. De certificaten van de diverse cursussen die u volgde, alsook het puntenblad, certificaat van uw secundair onderwijs en de uitslag van uw Konkur-examen hebben geen betrekking op de door u beweerde vervolgingsfeiten en zijn slechts een indicatie van uw herkomst en onderwijsniveau, die in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Hetzelfde moet gezegd worden van de foto's die u voorlegde van uzelf in Kabul en de studentenkaart van het NIMA. De brieven die u voorlegde die zouden bevestigen dat u 3 jaar hebt overgeslagen op het middelbaar, en dat uw vader publiekelijk heeft verkondigd dat u bent weggelopen dat hij uw bestraffing door de taliban niet in de weg staat, zijn gesolliciteerde documenten. Uit de vertaling blijkt immers dat deze zijn opgesteld op zijn vraag. Zeker in het licht van uw verklaring dat uw vader als stamoudste optreedt (CGVS, p.15), waardoor het hem niet moeilijk zou vallen om dergelijke documenten te laten opstellen, moet dus worden gewezen op de geringe bewijswaarde ervan. Meer in het algemeen benadrukt het Commissariaat-generaal nog dat uit onderzoek is gebleken dat documenten uit Afghanistan slecht weinig bewijskrachtig zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus ‘Afghanistan: Corruptie en valse documenten’). Tenslotte hebt u ook nog een leerlingenkaart van de madrassa neergelegd die, zo ze al authentiek zou zijn, slechts een indicatie vormt voor het feit dat u ooit religieuze studies hebt ondernomen. Verder heeft dit document geen enkele betrekking op de door u beweerde vervolgingsfeiten.”

Verzoeker kan hij niet worden bijgetreden in zoverre hij de commissaris-generaal verwijt op selectieve wijze te hebben geoordeeld over de authenticiteit van de voorgelegde stukken. Dat de authenticiteit van bepaalde documenten die kunnen dienen ter staving van elementen van het relaas die niet worden betwist doch niet de kern van dit relaas uitmaken, niet ter discussie wordt gesteld, impliceert niet dat andere documenten die wél de kern van verzoekers ongeloofwaardig bevonden relaas raken per definitie authentiek zijn. Dat de handtekening op de brief van de directeur overeenkomt met deze op verzoekers certificaat en puntenblad van de school, doet geen afbreuk aan het gesolliciteerde karakter van deze brief. Deze brief heeft bovendien slechts betrekking op verzoekers schoolloopbaan en niet op de vervolgingsfeiten op basis waarvan hij internationale bescherming vraagt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg gewezen worden op het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

In casu betwist verzoeker niet dat hij afkomstig is uit het dorp Welayati, gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar. Verzoeker meent evenwel uit de bestreden beslissing op te maken dat de commissaris-generaal daarin enerzijds stelt dat zijn wijk een onderdeel is van de stad Jalalabad, doch anderzijds oordeelt dat Jalalabad als intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing weliswaar in algemene zin wordt opgemerkt dat dorpen gelegen in bepaalde gebieden van de omliggende districten Behsud, Surkhrod en Chaparhar door snelle urbanisatie zijn opgegaan in een grootstedelijk gebied en *de facto* deel uitmaken van de stad Jalalabad, doch dat nergens wordt gesteld dat dit het geval zou zijn voor het dorp waaruit verzoeker verklaart afkomstig te zijn. Dit kan ten andere evenmin blijken uit de kaart aanwezig in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘landeninformatie’, nr. 1, Kaart: detail grootstedelijk gebied Jalalabad). Het gegeven dat de commissaris-generaal hierover in een eerdere – inmiddels ingetrokken – beslissing in hoofde van verzoeker een ander standpunt innam, doet niet ter zake. Derhalve bestaat geen discussie over het feit dat *in casu* de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de

Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten aanzien van het district Behsud van de provincie Nangarhar. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het district Khewa van de provincie Nangarhar in aanmerking moet worden genomen als zijn regio van bestemming in geval van terugkeer naar Afghanistan omdat zijn familie daar intussen heen is gevlucht, kan hij niet worden gevolgd. Uit de enveloppes waarmee verzoekers familie documenten naar België heeft opgestuurd, blijkt immers dat deze documenten in juli 2017 vanuit Behsud werden verstuurd, daar waar volgens verzoeker zijn familie op dat moment reeds in Khewa zou hebben gewoond (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Zoals hoger aangestipt, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering waar hij argumenteert dat deze enveloppes het nieuwe adres van zijn familie niet vermelden omdat dit nog niet zou zijn aangepast op hun *taskara*. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn familie inmiddels niet meer in Behsud woont.

De Raad stelt vast dat waar verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing impliciet erkende dat de toenmalige veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst van die aard was dat zij bij ontstentenis van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet aanleiding zou geven tot toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zij blijkens haar op 17 mei 2019 neergelegde aanvullende nota op basis van recentere landeninformatie van oordeel is dat de veiligheidssituatie in verzoekers herkomstregio niet langer een reëel risico op ernstige schade in de zin van deze bepaling inhoudt. De Raad benadrukt dat hij zich voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst dient te baseren op recente bronnen aanwezig in het rechtsplegingsdossier. Te dezen stelt de Raad vast dat de meest recente informatie die hij ter beschikking heeft de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 18 maart 2019 betreft, waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota die door verwerende partij op 17 mei 2019 werd bijgebracht en waarvan de verslagperiode loopt tot 31 januari 2019. Gelet op het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan en gelet op de periode die is verstreken tussen de publicatie van voormelde COI Focus en de datum waarop de Raad zich uitsprekt in onderhavige zaak, kan deze informatie niet langer als voldoende actueel worden beschouwd.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2018 wordt vernietigd in zoverre aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN